Glade Aftener. [Samlede] af Sophus Neumann.

Under medvirken af Holger Rasmussen, Orla Bock og Axel Reidahl.

[1.]-Tredie Samling. 1909-11.

Samlet indholdsfortegnelse på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0067/sknr67385.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

GLADE AFTENER

ANDEN SAMLING

GLADE AFTENER

AF

SOPHUS NEUMANN

UNDER MEDVIRKNING AF

BLEISTIFT, AXEL BREIDAHL OG
HOLGER RASMUSSEN

ANDEN SAMLING

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— T. BRANNER —
1910

Trykt hos J. Jørgensen & Co. (M. A. Hannover)

SAADAN KAN DET GAA.

I den russiske Hovedstad boede en meget rig Fyrste, som satte stor Pris paa Bordets Glæder; han havde i sin Tjeneste en fransk Kok, som forstod sine Ting til Punkt og Prikke, og som Fyrsten derfor satte overordentlig megen Pris paa; han var glimrende aflagt, og havde sammensparet sig en lille Formue i den Tid, han havde været i Fyrstens Tjeneste; han havde vist heller aldrig tænkt paa at gøre Forandring, hvis ikke han tilfældigt en Dag havde truffet en ung Pige, som han havde fattet Kærlighed til, og som han havde besluttet at gifte sig med; men det vilde Fyrsten ikke vide noget af! Han vilde for det første ingen gifte Folk have i sin Tjeneste, og for det andet var Kokken bundet ved Kontrakt paa flere Aar, hvorfor Fyrsten befalede ham at slaa de Giftetanker ud af Hovedet. Det vilde imidlertid Kokken ikke; og en skønne Dag, eller rettere sagt Nat, flygtede han derfor med Pigen; ingen vidste hvorhen.

Fyrsten blev rasende, da han erfarede Kokkens Flugt, gik selv til Politimesteren, som var en god Ven af ham, og fortalte ham, hvorledes alt forholdt sig, og

Politimesteren lovede at gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at skaffe Flygtningen tilbage. Dette viste sig imidlertid at være lettere sagt end gjort. Der gik Dage, Uger, ja en hel Maaned, trods alle Efterforskninger fandtes ikke Spor af nogen Kok! Han var og blev borte.

Saa vilde imidlertid Tilfældet, at en ung Mand en Dag indfinder sig paa Politikontoret, for at faa sit Pas paategnet.

Det viste sig, at Vedkommende var Franskmand og Kok, og pludseligt fo'r den Tanke gennem Politimesterens Hoved: »Nu kan Du maaske hjælpe din Ven, Fyrsten, til en Kok«, og han spurgte da Franskmanden, om han havde nogen Plads. Da Svaret var benægtende, sagde Politimesteren, at han kunde skaffe ham en udmærket Plads som Kok hos Fyrst den og den, som netop var i Forlegenhed for en saadan. Den unge Mand takkede, og indvilligede i at modtage Pladsen, hvorefter han forsynet med Politimesterens Kort begav sig glædestraalende til Fyrstens Bolig.

En Tjener lukkede ham op, og spurgte, hvad han ønskede.

Den unge Mand leverede Tjeneren Politimesterens Kort, og sagde, han var Kok, og kom for at tilbyde sin Tjeneste, da han havde hørt, Fyrsten var i Forlegenhed for en saadan.

Tjeneren bad ham tage Plads i Forstuen og gik saa ind til Fyrsten med Politimesterens Kort.

— Hvem har bragt dette Kort? spurgte Fyrsten barskt.

— Det har Kokken, som Politimesteren nok har lovet at skaffe Deres Højhed.

— Kokken! udbrød Fyrsten, — endelig! Hør nu min Ordre, og Gud hjælpe Eder, hvis den ikke udføres

prompt! Bring ham over i Stalden og lad ham binde, lad 2 Staldkarle saa gennemprygle ham tilgavns, og kast ham saa ned i Hundehullet, og lad ham blive der, til jeg giver nærmere Ordre!

— Jamen, Deres Højhed! — udbrød Tjeneren —

— Ingen Indvendinger, svarede Fyrsten, gør som jeg har sagt, ellers faar I samme Konfekt.

Ordren blev efterkommet, den nye Franskmand blev ført over i Stalden,og af 2 haandfaste Karle gennempryglet efter alle Kunstens Regler, og derefter kastet i Hundehullet; hvor han trakteredes med Vand og Brød; og der blev saa den ulykkelige, mørbankede Mand siddende i 2 Dage. Tredie Dagen efter Politimesteren havde sendt Fyrsten den nye Kok, indfandt han sig i egen høje Person hos Hans Højhed for at forespørge, om denne var tilfreds med den nye Kok!

— Nye Kok! udbrød Fyrsten, hvad vil det sige? Er det ikke min gamle Kok, som flygtede, De har faaet fat paa og sendt mig?

— Ih nej! svarede Politimesteren, og fortalte saa, hvorledes alt var gaaet til.

— Men Guds Død og Pine, udbrød Fyrsten, det har jeg jo slet ingen Anelse om; jeg har ladet Manden gennemprygle og kaste i Hundehullet; jeg troede jo, det var min gamle Kok! Det var dog en forbandet Historie! Hvad gør vi nu?

— Ja, svarede Politimesteren, Deres Højhed maa jo hurtigst muligt faa Fejltagelsen berigtiget og betale Kokken en rigelig Skadeserstatning for Svie og Smerte. — Det er vel bedst, vi faar den Sag ordnet i Mindelighed med det samme.

Og det blev den, der blev sendt Bud efter den unge Mand, Fyrsten gjorde ham en Undskyldning og betalte ham en klækkelig Sum, samt lod ham indtræde

i alle den flygtede Koks Rettigheder. Fyrsten og Kokken blev gensidig forsonet med hinanden, men Kokken glemte aldrig sin Entré i Hans Højheds Hus.

Han talte ofte om den Medfart, han havde lidt, og endte altid med de Ord: Det var den værste Dragt Prygl, jeg i mit Liv har faaet.

Sophus Neumann.

ET FORNØJELIGT ARRANGEMENT.

Søholm, Maj 1910.

»Kære Ven!

Maa jeg foreslaa Dig et fornøjeligt Arrangement. Min Kone og jeg har Lyst til at tilbringe Sommeren i København med Børnene og det Hele, og da jeg véd, at Du hvert Aar tager paa Landet med Din Familie, vil jeg foreslaa Dig, at vi »bytter Gaarde«. Jeg overtager Din Lejlighed, og Du flytter ned til os. Skal vi sige tre eller fire Maaneder? Hvis det Forslag tiltaler Dig, bedes Du svare omgaaende.

Med Hilsen fra Hjem til Hjem

Din hengivne

Helmer.«

Det var et Brev, der satte Huset paa den anden Ende.

Min Kone var himmelhenrykt, og Børnene ikke mindre.

Tænk, at komme til at bo paa Søholm, — — et Gods!

Vi havde været der en Dag paa Besøg fra Morgen til Aften, og det stod for os som et Ophold i Paradis.

— — Helmer havde jo nok betroet mig, at noget egentligt Paradis var det ikke, Godset var stærkt forgældet og meget forfaldet, og han var en fattig Landjunker, som sad haardt i det.

Imidlertid, udadtil saa det ganske imponerende ud med en gammel Park og stor Frugthave, med et lille Taarn og en Stump af en Voldgrav.

Og det bedste af det Hele, sagde min Kone, var at Godset blev betragtet som et Søndagsudflugtssted fra den nærmeste Købstad, hvis Beboere kom kørende i Landauere med Madkurve og spiste i Parken og stillede sig op foran »Slottet« i maabende Beundring og Misundelse.

Vi kaldte det allerede »Slottet«.

Tilskyndet af Hustru og Børn skrev jeg et varmt Takkebrev til Helmer og udtrykte min Glæde over det fornøjelige Arrangement, idet jeg kun beklagede, at jeg ikke var i Stand til at byde ham anden Ækvivalent for alle disse Herligheder end mine egne seks Værelser i København.

Helmer kom sporenstregs til København, — han skulde alligevel have ordnet noget inden Terminen, og saa vilde han hilse paa mig med det samme og sætte mig lidt ind i Forholdene.

Han gav mig en hastig Instruktion om, hvorledes jeg skulde forholde mig som »Godsejer« i disse fire Maaneder, — thi naturligvis var vi bleven enige om fire Maaneder, ikke alene i Aar, men hvert Aar i en uoverskuelig Aarrække.

Naturligvis maatte jeg tage mig lidt af den daglige Drift. Det var jo ganske vist ikke meget, der var Tale om, og der var jo ogsaa Forvalteren til at passe det, — men det var jo alligevel bedst, at der var En over det Hele, en fornuftig og værdig Mand

med Autoritet. Og for at give min Stilling mere Støtte og mine Ord mere Vægt, blev vi enige om, at det skulde hedde sig, at jeg boede der paa Prøve denne Sommer, fordi jeg havde i Sinde at købe Godset i en nær Fremtid, for en Arv, som jeg ventede udbetalt.

Denne Overenskomst forøgede selvfølgelig Glæden over Arrangementet, thi dette at man optraadte som Køber til »Slottet« vilde naturligvis hurtigt rygtes til Købstaden og Omegnen, og derved vilde Positionen og Situationen være ganske anderledes storslaaet og behagelig end om man var en ganske almindelig Villa-Landligger.

— Tror Du, vi kommer sammen med nogen af Godsejerne fra Omegnen, og Adelen? spurgte min Kone.

— Naturligvis! erklærede jeg. Saadanne nye Folk vil jo være en behagelig Adspredelse for dem i al deres landlige Trivialitet, tilmed da vi er et Par fuldblods Københavnere med godt Humør og mange Bekendtskaber!

Det blev mig en dyr Erklæring.

Naar der var Udsigt til at vi skulde omgaaes Adelen, maatte min Kone ganske anderledes ekviperes.

Ellers plejede vi at slide vore gamle Klæder op paa Landet, men i Aar krævede Opholdet paa »Slottet« en større Udskrivning.

Med Gysen hørte jeg min Kone ringe op i Telefonen:

»8081! Er det hos Westerby? Maa jeg tale med Frk. Christophersen! Goddag! Sig mig, har De leveret nogle Dragter til Adelen i Nærheden af Godset Søholm? Har De mange Kunder dér? Nej, det var da morsomt. Hvad har de faaet, f. Eks.? Har De

flere af den Slags? Hvad koster de? Av, naa ja, det er naturligvis første Klasses. De maa endelig holde nogle tilbage til mig, jeg kommer ind og prøver i Morgen!«

Medens jeg strakte Hænderne bedende og besværgende ud, ringede hun op til sin Hattemand:

»Vester 361! Er det hos Møller? Goddag, Frk. Harder, jeg skal have en vældig flot Hat, eller to. Vi skal nemlig bo paa Slottet Søholm i Sommer, og dér kommer vi sammen med Adelen. Ja, Tak, vil De sende et Udvalg hen!«

Min Kone havde ikke ænset mine fortvivlede Gebærder, medens hun telefonerede.

Nu vendte hun sig mod mig og sagde:

— Du véd jo, at vi ellers kommer til at give to, tre, fire Hundrede Kroner for en Sommerlejlighed, og nu skal vi bo fuldstændig gratis, tilmed paa et Slot! Og jeg skulde jo alligevel have ny Dragt og Hat til Efteraaret! Du trænger da forresten ogsaa til at faa et Sæt rigtig fikst Tøj med Spændetamp i Ryggen og Hjortetaksknapper, saa Du kan komme til at ligne en Godsejer. Og Børnene skal da ved Gud ogsaa fikses op.

Naturligvis blev Enden paa det, at jeg fik Spændetamp og Hjortetaksknapper, og Børnene blev klædt paa efter engelsk Prinsemønster.

— — —

Sjældent har vist en Landliggerfamilie set stateligere ud end vi, da vi, efter først at have faaet Helmers Familie installeret i vores Lejlighed, drog af Sted til Søholm.

Vi var egentlig alt for fine, i hvert Fald alt for fine til den stive Gumpevogn, der afhentede os paa Jærnbanestationen.

— Jah! sagde Forvalteren, som saa min Kones Blik, vi har ikke andre. Den anden Stadsvogn solgte vi i Foraaret!

Min Kone hviskede til mig:

— Hvis vi skal paa Besøg hos Adelen, kommer vi til at leje en Kaleschevogn i Købstaden!

Paa Bagsædet sad Tjenestepigen med vore to Børn. Hun var næsten den mest storstilede.

Hun var iført en søgrøn Dragt og en af min Kones aflagte Hatte, som hun havde givet en ekstra Tilsætning af højrøde Fjer.

Naar jeg tilføjer, at min Kone var iført sin skønneste Pragt, som hun ved Gud ikke vilde have krøllet ned i Kufferterne, og at jeg foruden Godsejerdragten med Hjortetaksknapperne og Spændetampen bar grøn Hat med Fjer i og et gult Egespir med Pig i Enden, samt at Børnene i Festens Anledning hver var udstyrede med et Dannebrogsflag, vil man forstaa, at vort Indtog paa Søholm var imponerende.

Da vi svingede ind i Gaarden, blev vi modtaget af en gammel Røgter og to tykke Piger, som fnisende kravlede om bag hinanden, samt en rasende Hund, som hylende og tudende løb rundt i Gaarden med en Stump Reb efter sig.

Den gamle Røgter stod maabende med Skraasovs i sine graa Skægstubbe og beskuede undrende det pragtfulde Optog, og de to Piger havde ikke Øjnene fra Tjenestepigen, der stolt som en fransk Guvernante førte de to hvidvaskede og stivede Børn udenom de talrige Kokasser, som en mærkværdig respektløs Skæbne tilfældigvis netop i Dag havde anbragt i selveste Slotsgaarden.

Mit gemytligt nedladende: »Goddag Folkens«! forblev ganske ubesvaret.

Under en lidt trykket Stemning førte Forvalteren os op ad Slotstrappen og ind i den rummelige, uhyggeligt nøgne Forhal, hvis hele Udstyrelse bestod af defekte Jagttrofæer og rustne Dubletter, som øjensynligt var gaaet i Arv fra Ejer til Ejer.

Vi kastede et Blik ind i Salonen, hvis nyfernisserede Gulv var dækket med Aviser, og vi vandrede gennem Kabinetterne, hvis Møbler alle var iførte stribede Lærredshylstre, ind i Spisestuen, hvis Gardiner var i Vask og ind i Sovekamrene, som duftede af Mug og klamme Lagner.

Den store Sal var laaset af, — den var under Reparation, sagde Forvalteren, — og Salonens smukke Rokokomøblement var sendt til Hovedstaden for at oppudses.

Jeg sagde ikke noget, — og min Kone sagde heller ikke noget, — og det var det værste, meget værre end om hun havde sagt noget.

Jeg trøstede mig med, at vi for første Gang i vort Ægteskab skulde have hver sit Soveværelse.

— Herskabet kan frit tage Grøntsager i Køkkenhaven, sagde Forvalteren, og Smør og Æg købes hos mig til sædvanlige Priser. Der er Tørv i Køkkenet!

— Tørv! udbrød min Kone og Pigen paa en Gang.

— Ja, vi bruger aldrig andet Brændsel her. Brøndvandet er ikke godt. Det er bedre oppe hos Hjulmanden, men det kan ikke bruges til Drikkevand uden med Kognac i! Det er derfor vi plejer at have saa meget Tyfus her paa Egnen. Er der ellers noget, Herskabet ønsker!

— Næh! sagde jeg stille, jeg tror, vi trænger til at hvile os lidt!

— — —

Vi fik Mælkebrød og Æggekage til Middag. Det smagte altsammen af Tørverøg.

— Det gør ikke noget! sagde jeg muntert, det minder om Whisky!

Min Kone delte ikke min Munterhed.

— — —

Om Eftermiddagen faldt Prinsen af Wales i en Ailebeholder og fik sine lange hvide Matrosbukser tobaksfarvede, og Prinsessen havde været i saa nær Berøring med et Bistade, at hun var kommen til at ligne en overmoden Blomme.

— — —

Næste Dag blev vi allesammen daarlige af en Kartoffelmos, som Pigen havde lavet. Hun erklærede, at det var nogle rædsomme Kartofler, de havde i Haven. De var syge, sagde hun, og der sad lange hvide Grene paa dem.

Min Kone gik over for at snakke med Forvalteren om Sagen, men kom tilbage efter at have haft et voldsomt Sammenstød med hans Kone, — en rædsom ordinær Madam, sagde hun —, som havde erklæret, at vi var noget forfærdelig idiotisk Københavnerrak, siden vi havde gravet alle de Læggekartofler op, som hendes Mand møjsommelig havde »lagt«, — og det netop som de var begyndt at spire.

— — —

Det gjorde ikke Sagen bedre, at det øsregnede hver Dag. Men vi glædede os til Søndag, som forhaabentlig vilde komme med godt Vejr.

Og Søndagen oprandt. Med godt Vejr. Desværre!

I Hundredevis kom Købstadfolkene kørende, gaaende og cyklende og slog sig ned i Parken, — der, som det viste sig, ejedes af Byen, der havde Pant i Ejendommen.

Der var ikke en Plet, hvor vi selv kunde være.

Vi maatte nøjes med, iført vor stiveste Stads at passere rundt forbi Kaffebordene.

Men i Stedet for den Beundring og Misundelse, som vi havde ventet, hørte vi ikke andet end Spottegloser.

— Ja, klæde sig i Silke og Fløjl og Skidt og se storsnudede ud, det kan det Rak. Men betale deres Varer, det kan de ikke!

— Men Gud! sagde min Kone, de tror, det er os, der ejer Gaarden!

(Nu var den ikke Slot længere, ja ikke en Gang Gods, kun Gaard!)

— Ja, var det ikke det, Du gærne vilde have, at de skulde tro? spurgte jeg spagfærdigt.

— Nej, — kan Du ikke sige til dem paa en eller anden Maade, at vi er bare Gæster her?

— Nej! sagde jeg, det kan man virkelig ikke!

— Ja, saa er der ikke andet for os at gøre end at lukke os inde i Huset!

(Se, nu var det ikke en Gang en Gaard længer, nu var det blot et Hus.)

— — —

Men en Trøst havde vi dog i Vente, og det var Sammenkomsterne med Omegnens Adel.

Vi havde ganske vist ikke mærket noget til den endnu. Men den lod vel nok høre fra sig, — eller maaske var det mest passende, at man kørte paa Visit.

Jeg spurgte Forvalteren.

— Ja, sagde han, her er jo egentlig Adel nok, her paa Egnen, men de er aldrig hjemme. Om Vinteren bor de i København, og for Tiden er de i Syden!

— Men Gud! sagde min Kone forbløffet, kommer

Helmers da ikke sammen med nogle Mennesker? Har de slet ingen Omgang?

— Joh, de har da mig og min Kone!

— — —

Jeg ved ikke, hvor længe vi holdt ud, — men en skønne Dag flyttede vi brat.

Min Kone havde opdaget, at der var Mus i Sengen.

Afrejsen var knap saa festlig som Ankomsten, men Hjærterne var fulde af ren og ædel Glæde, da vi spiste Købstadhotellets saftige Bøf, stegt paa Gasapparat.

Men Helmers morede sig aabenbart udmærket i København, og det kostede mig et ekstra Ophold paa et Badehotel, inden vi kunde komme ind i vor Lejlighed igen.

Thi vi havde jo selv sat fire Maaneder som Tiden for dette »fornøjelige Arrangement«.

Axel Breidahl.

RIVALER.

Det Kompagni, som vi her skal beskæftige os med, havde Ord for at være Regimentets allerbedste Kompagni. Det havde været en streng Dag midt i Kantonnementstiden, og Kompagniet ankom just til sit Kvarter for at nyde det højt tiltrængte Hvil.

Her begynder vor Historie, og den handler om tre mandlige Individer, medens der ganske vist spiller en Kvinde med i Intrigen, men hun har nærmest en lille Birolle.

Den ene af Personerne er Underkorporal Petersen, der er en lang Rad, Rekrutplager og »Eksercitsdjævel«, et ægte Politibetjentemne, — de to andre er Menig Nr. 758 Karlsen, og Nr. 523 Jensen, førstnævnte Snedker, sidstnævnte Maskinarbejder, og begge fuldt ladede med Erotik, — — netop nu efter i et halvt Aar at have slidt Kongens Klæder, er de begge tilbøjelige til at betragte et hvert kjoleklædt Væsen, som en maskeret Venus.

Kvarteret er en mindre Udflyttergaard, hvis Lade er forvandlet til Sovesal for et halvt Hundrede »Jenser«. Fint, duftende Hø, i Forbindelse med Staldparfume forsøder Tilværelsen for de tapre Krigere, selv

om en ret skarp Efteraarskulde, gør hvad den kan for at holde Søvnen borte.

I et Hjørne, — et meget mørkt Hjørne bag ved Laden, staar 758 og fører en hviskende Samtale med en Kvinde. Hun er ung, men hun er ikke skøn, — men, hvad Herregud, i Mørke er alle Katte graa. Der hviskes ømme Ord og 523 er et skjult Vidne til dem. Han har en Følelse af, at 758's Opførsel i Grunden er et Brud paa Kammeratskabsaanden, og han mener, at han bør ikke have Lov at være ene Hane i Kurven. En anden en har da ogsaa Lov at komme i Dameselskab!

Saa træder han frem fra sit Skjulested og melder sig som tredje Hjul til Giggen. Pigen optager denne Hyldest meget naadigt, — thi hun skylder Sandheden at tilstaa, at det er første Gang i hendes Liv, — maaske ogsaa sidste, — at hun har været i den Kasus, at to bolde Kæmper er optraadt som Rivaler for hendes Skyld.

Hun føler sig lidt usikker. Begge er de lige forføriske, og begge lige pragtfulde med baade Snore og Knapper. En stakkels Bondepige har ikke let ved at gøre sit Valg under slige Omstændigheder.

758 og 523 kæmper deres stille men fremgangsrige Kamp. De brillerer med geniale Indfald, og de afgiver Løfter, hvis Indfrielse vil berøve dem deres Lønning i en hel Maaned, og de river Komplimenter af sig, som en 10-Øres Romanhæfteforfatter vilde give adskillige Gratishæfter for at lære.

Da lyder Kommandoen: »Opstilling!« — Kokkene er færdige, der skal »fodres af« og fra alle Sider styrter uniformsklædte Skikkelser frem. Det er herligt, at faa noget i Skrutten efter Dagens hede Vaabenleg.

Pigen naaer lige at hviske, at de kan mødes Kl. 10,

og hun peger paa et lille Vindue oppe i Gavlen. Der har hun sit Jomfrubur, og der kan de fortsætte den saa hastigt afbrudte interessante Samtale.

Begge Rivaler tror hver for sig, at han er den begunstigede. Og de gaar begge sejrsstolte hen til Ærterne og Flæsket.

* *
*

Snart hviler de trætte Krigshelte i Høet, — alle med Undtagelse af to. Et Hoved stikkes forsigtig ud af Ladeporten. Det er Maaneskin. Gaarden ligger badet i romantisk Belysning. Hovedet stikkes længere ud, og straks følger der en hel uniformeret Snedkersvend efter det. Han vælger forsigtigt de Dele af Gaarden, der ligger i Slagskygge og lister frem. Fra den anden Ende af Laden, den der lugter mest af Stald, kommer samtidig en hestepæreduftende Skikkelse, — — det er Maskinarbejderen; og uden at ane hinandens Nærværelse støder de sammen neden for den »mindre skønnes« Vindue.

758 er den, der først føler sig Situationen voksen.

»Nummer og Navn!« tordner han, »hvad er det for en Løjser, der lister omkring her?«

»Jeg skulde bare ud i et lille Ærinde,« stammer 523, der fuldstændig har ladet sig dupere.

»Skrup ind og læg Dig straks!« kommanderer 758 med korporallignende Stemme.

Men der maa have været noget uægte i Tonefaldet for pludselig opdager 523 Fejltagelsen.

»Er det Dig, Dit Asen, skrup Du selv ind og læg Dig!«

Og saa behøves der jo ikke mange Ord for at for-

klare, at inden ret længe udkæmpedes der en ærlig Kamp — der dog udkæmpedes i Taushed, man snakked ej, men slog, og en Ting var man i al Fald enig om, — man vilde ikke have nogen Vidner.

Omtrent fem Minutter varede Kampen; saa laa 523 underst og snappede efter Vejret.

»Ka' Du saa skruppe ind?« hviskede 758.

»Ja,« stønnede den anden.

»Og lægge Dig, og holde Kæft!«

»Ja!«

Og 758 rejste sig i al sin Glands. Han havde vundet sin Prinsesse i ærlig Kamp, og Sejrens Frugt var dobbelt herlig.

Vinduet deroppe stod paa klem og nedenunder laa en Stige.

758 klatrede som et Egern op og forsvandt ind ad Vinduet.

Der var mørkt i den skønnes Boudoir, og hun selv var faldet i Søvn. Hun snorkede.

»Gud velsigne hende, det lille Skind,« tænkte 758, »hun har maattet arbejde strængt i Dag, hun er bleven træt.«

Han sneg sig let paa Taa hen til Sengen for at vække hende med et Kys.

Han spidsede sine Læber og klemte til.

Et Vræl, en Lussing og et fast Tag i hans Vaabenfrakke.

»Hvad Fanden er den af?« lød det med Underkorporal Petersens Stemme, »hvad er det for et Bæst, der render og kysser mig?«

Underkorporalen, der var mageligt anlagt, havde for gode Ord og Betaling faaet Gaardmanden til at favorisere sig og overlade sig en rigtig Seng — og det blev Pigens. Pigen maatte for den Nat dele Seng med

Husmoderen. Men det naaede hun ikke at faa meddelt sine to Erobringer.

Lidt efter klatrede der en slukøret og mismodig Person ned ad Stigen, — al Erotik var blæst ud af ham.

Bleistift.

ET GODT BEN.

Hvorledes gamle Jansen egentlig havde mistet sit Ben, var der ingen der rigtig vidste. Han var i sin Tid kommet til Fiskerlejet, haltende paa sit Træben, og det eneste man vidste var, at han tidligere havde været beskæftiget med Arbejde, der havde krævet to raske Ben.

Lidt Penge havde han haft, saa mange, at han havde kunnet købe en lille faldefærdig Hytte og en Robaad. Med sine smaa Fordringer og en forstandig og sparsommelig Hustru, havde han slaaet sig ganske godt igennem. De havde levet af Fiskeri og af at leje Robaaden ud til Sommergæsterne, samt ved at give en Haandsrækning, hvor de bedst kunde.

Nu havde de boet i Fiskerlejet i mange Aar. Den faldefærdige Hytte havde maattet vige Pladsen for et pænt, lille Hus omgivet af en lille Have. Robaaden var bleven efterfulgt af flere, og efter at Lejet havde faaet Rang af et ret kendt og søgt Badested, blev Indtægterne slet ikke saa helt smaa.

Jansen lejede Værelser ud, sejlede med Badegæsterne, og havde flere smaa Baade, som han lejede ud til Lystfiskere, samtidig med at han solgte Mad-

ding og undertiden selv fulgte med for at passe Aarerne for de fine Herrer.

Til alt dette behøvede han kun et Ben, og han klarede sig godt med sit gamle Træben baade til Lands og til Vands.

En Sommer havde Jansen lejet et Værelse ud til en Bandagist og Instrumentmager. Denne kom i Tanker om, at der maatte være en Forretning at gøre med Jansen, naar han blev taget paa den rette Maade. Han lejede Jansen til at ro ud med sig paa en Dags Fiskeri, og efterhaanden rykkede han frem mod sit Maal.

»Sig mig, hvordan er det gaaet til, at De har mistet Deres Ben, min gode Jansen?« spurgte han.

»Det er der en Kat, der har bidt af,« sagde Jansen i en meget arrig Tone.

»En Kat! Det er da ikke noget at spøge med! Jeg spørger kun, fordi jeg nærer Deltagelse for Dem.«

»Saa,« sagde Jansen ligegyldig. »Jo, det er Torsdag i Dag, og saa er det en Kat, der har bidt det af. Om Fredagen er det blæst af i en Orkan, og om Lørdagen er det en Græshoppe, der har sparket det af. Og for Resten mener jeg, at mit Ben kommer ikke fremmede Mennesker ved!«

»Naa, saadan,« sagde Instrumentmageren, »men naar det altsaa ærgrer Dem saa meget, at Folk spørger om det, hvorfor anskaffer De Dem saa ikke et kunstigt Ben, saa der ikke bliver lagt Mærke til det?«

»Det behøves ikke. Jeg er meget godt tilfreds med mit gamle Træben, og jeg ved heller ikke, hvordan Badegæsterne skulde klare sig, hvis de ikke havde det Ben at tale om, det vilde ligefrem skade Forretningen.«

»Aa, jeg tror ikke det vilde skade Forretningen, om De havde et godt kunstigt Ben.«

»Jeg er vant til Tarvelighed, og jeg vilde aldrig trives med et fint Ben, nu da jeg har levet hele mit Liv med det gamle.«

»Ja, men tænk, hvilken Nytte De kunde have af det. Et moderne kunstigt Ben er jo saa snildt indrettet, at det er ti Gange bedre end et rigtigt Ben. Folk kunde ligefrem staa sig ved at kappe deres Ben af og anskaffe kunstige, forudsat, at de er af første Sort.«

Men Sommeren gik og Instrumentmageren maatte rejse uden at faa overtalt Jansen til at bytte Ben.

Da han var kommet hjem, sendte han imidlertid Jansen en Priskurant over kunstige Ben, og fra den Dag havde denne ingen Fred i sin Sjæl mere.

Han begyndte at tale med sin Kone om, at da han altid havde levet tarveligt og sparsommeligt, saa kunde han nok have Lov at ofre et nyt Ben paa sig selv nu paa sine gamle Dage.

Alle hans Bekendte begyndte at give ham gode Raad, og efterhaanden steg hans Fordringer til det nye Ben. Han skrev efter Priskuranter paa Ben, baade til København og Berlin, og overalt hvor han kunde opspørge Instrumentmageradresser.

Dette rygtedes imidlertid til den Bandagist, der havde givet ham Idéen, og denne rejste sporenstregs ud og hilste paa Jansen og spurgte, om han nu havde bestemt sig for at anskaffe et Ben.

Jansen var glad ved at komme til at tale med en Fagmand og Diskussionen blev snart meget livlig.

»Jeg vil ha' et Ben, hvor Mekanismen ikke tager altfor stor Plads, men saadan at jeg kan ha' min Madpakke i det, naar jeg skal være ude en hel Dag.«

»Ja, det kan jo let indrettes saadan,« sagde Instrumentmageren beredvilligt. »Vi kan jo lave en Lem paa den indvendige Side af Benet. Men naar jeg ellers skal sige min oprigtige Mening, saa synes jeg ikke det er rigtig praktisk. Saadan en Madpakke er jo tung. Og naar man skal have et første Klasses Ben, som skal være til at bevæge let og naturligt, saa synes jeg det er dumt at fylde det med Mad, som man lige saa godt kan bære i en Kurv paa Armen, og have liggende i et Rum i Baaden.«

»Ja, det kan De maaske ha' Ret i,« sagde Jansen eftertænksomt, »men sig mig, man kan vel svømme med Benet?«

»Nej, min kære Jansen, det er umuligt.«

»Det manglede bare,« sagde Jansen indigneret, »kommer De her ud til mig og byder mig et Ben, som jeg ikke kan svømme med; jeg som tilbringer min meste Tid paa Vandet. De siger, at det er bedre end et rigtigt Ben, og alligevel siger De lige op i mit aabne Ansigt, at man ikke ka' svømme me'et!«

Instrumentmageren tog sig i det.

»Ja, naar De absolut vil, kan De selvfølgelig godt svømme med det; men De kan da sige Dem selv, at Benet ikke har godt af at komme i Vandet. Husk paa den fine Mekanisme, den kan jo let ruste. Saa hvis De vil være klog, saa maa De hellere lade være at svømme med Benet.«

Det maatte Jansen indrømme, at der var Mening i; og da nu det kunstige Ben var blevet en ligefrem fiks Idé hos ham, endte det virkelig med, at han bestilte et Ben med alle nymodens Indretninger.

Hele Fiskerlejet imødesaa Benets Ankomst med Spænding, og den Dag det arriverede, samledes alle

ET GODT BEN

Bekendte hos Jansen for at se et af de fineste og kostbareste Ben i Verden.

»Hvor skal vi nu hænge det?« sagde Jansen, efter at det var kigget grundigt efter i alle Hjørner og Kanter.

»Hænge det,« sagde de andre. »Er Du tosset, Du skal naturligvis tage det paa!«

»Er I fra Forstanden! Tror I virkelig jeg nænner at gaa med saadan et fint og kostbart Ben. Nej, det vilde da være dumt. Tænk, hvis jeg gaar hen og drukner, — saa drukner Benet osse! Nej, Godtfolk! Jeg er glad for mit nye Ben, men jeg vil ikke rende og spolere det. Det skal hænge paa den bedste Plads i min Stue, saa alle og enhver ka' beundre det!«

Og derved blev det!

Bleistift.

DEN MYSTISKE PAKKE.

Hr. Petersen, der er en stor Spasmager, kom forleden Dag hjem og sagde til sin Kone:

»Nu skal Du bare høre! Jeg har oplevet noget i Dag, som er noget af det værste, der nogensinde er hændet mig.«

»Gud, hvad er det?« sagde Fru Petersen meget interesseret.

»Jo, tænk Dig, jeg sidder i en Sporvogn, og der kommer en stor, tyk Dame ind, helt belæsset med Pakker, og hun sætter sig ved Siden af mig. Hun havde Favnen hel fuld af alle sine Pakker og kunde jo næsten ikke røre sig.

Saa havde hun en lille Portemonnai i en Staalkæde hængende paa den lille Finger, og da Konduktøren kom og skulde have Penge, kunde hun jo ikke selv komme til for alle sine Pakker, og saa bad hun mig, om jeg ikke vilde tage ti Øre i hendes Portemonnai og give Konduktøren.

»Ja, jeg er ellers ikke meget for at rode i andre Folks Portemonnai,« sagde jeg.

»Aa, den Tjeneste kan De vel nok gøre mig,« sagde Damen, og saa tog jeg en Tiøre og gav Konduktøren.

Men nu skal Du bare høre! Lidt efter lægger Damen alligevel alle Pakkerne fra sig, og saa kigger hun i Portemoniksen.

»Min Herre,« sagde hun, »jeg skulde have 15 Øre tilbage.«

»Hvad skulde De?« sagde jeg, »er De tosset?«

»Ja, det var en 25 Øre, De tog!«

Jeg blev lynende arrig, og skønt Konduktøren holdt med mig, saa blev Damen alligevel ved sit og paastod, at jeg havde taget en 25 Øre. Jeg var vældig arrig i Kalotten, og for at undgaa mere Sludder, stak jeg hende 15 Øre, men saa tillod jeg mig rigtignok ogsaa at skælde hende ud i den Grad, at hun foretrak at samle sine Pakker sammen og forlade Sporvognen ved næste Stoppested. Men da hun saa var staaet ud, opdagede jeg, at hun havde glemt en Pakke; men saa tænkte jeg: Den infame Kælling har jo snydt dig for 15 Øre, nu kan Du godt snyde hende for en Pakke, — og saa beholdt jeg den.«

Her gjorde Petersen en lille Pause, og Fru Petersen, der spændt havde lyttet til Mandens Fortælling, sagde rask:

»Ja, naturligvis! Men hvad var der i Pakken?«

Petersen smilede drillende: »Der var en Torsk, ligesaa stor som dig, der kan tro paa saadan noget Sludder!«

Fru Petersen spillede fornærmet Resten af Dagen.

Bleistift.

MIN VEN KOMPONISTEN.

Det var i den gode gamle Tid, da der endnu fandtes en Kunstner-Kippe i København. En obskur, men velholdt Kælder med Voksdugssofa og dito Stole, med sære improviserede og halvgjorte Billeder paa Væggene, bizarre Skizzer, leverede paa staaende Fod i en snæver Vending for en Omgang Drikkelse; med taffelformet Klaver i Hjørnet og med snadderygende, langlokkede og langslipsede Artister. Et Hjem for Kunstner-Spirer og Kunstner-Proletariat.

Her saa' jeg min Ven Komponisten første Gang.

Han laa paa Maven i den voksdugs Sofa og snorkede meget umusikalsk.

Bagdelen i hans Kamgarns Bukser var saa skinnende blank som en nyafstrøgen høj Silkehat.

En udgjort Farcør fra et Provinsteater var staaet op paa en Stol, og holdt med Henblik paa den sovende Komponist et Foredrag over Emnet: »Slagne Kæmper«.

Et Sted i Talen berørte han det føromtalte skinnende Parti i vittige Vendinger. Men det maa aabenbart have været Komponistens ømme Punkt. Thi han fo'r pludselig op og gebærdede sig som en Vild:

— Du skulde ikke haane mig for min Fattigdom, Du — — — Du Fjællebods-Gøgler! Du skulde ikke haane mig! Der kan komme den Tid, da Du kan faa daarligere Bukser at gaa med end mine.

Der blev Røre i Kolonien.

Man lo og skreg op.

— Læg sig stille ned igen — sagde Skuespilleren med en bred, beroligende Gestus — læg sig og sov færdig, Du er ikke klar endnu.

— Jo, jeg e r klar! Jeg er saa klar, som Du aldrig opnaar at blive det, Du . . . talentløse Markeds-Gøgler!

— T a l e n t l ø s? — hvæsede Kunstneren — talentløs!

Og han begyndte at opregne sine Roller.

Dette var lige ved at tage Pippet fra Komponisten.

Men saa raabte de andre:

— T i l K l a v e r e t! Til Klaveret, Spillemand! Du maa vise ham, hvad Du duer til.

— Nej, ikke nu — sagde Komponisten —. Jeg spiller ikke for h a m.

— Snak, han skal høre Din Operette. Frem med Operetten! Tekst og Musik og det hele af Dig selv.

Komponisten blev baaret til Klaveret.

Og saa sang og spillede han.

Gæsterne rundt omkring vuggede Hovederne og nynnede med.

De havde hørt Operetten hundrede Gange.

Det var en Fortælling i Toner og paa Rim om den skønne Prinsesse Valenka, der sidder fangen i Taarnet, indespærret af sin onde Stedmoder. Men saa kommer Prins Kasimir. Han stemmer sin Luth ved Taarnets Fod og synger Trøst og Haab og Kærlighe-

dens Glæde op til den skønne Fange, som han vil befri eller lade sit Liv for.

Prinsen stedes for Dronningen. Men da hun ser hans slanke Ungdom, gribes hun af en hæftig Elskov. Og nu synger hun den modne Kvindes Lidenskab ud i bristende Skrig og bævende Klage:

Jeg elsker, elsker, elsker Dig
Prins Kasimir, Du Kongesøn
fra Landet imod Syd!

Men hun høster kun Foragt for sin Elskov.
Da tømmer hun i Fortvivlelse Bægeret med Gift.
— — —

Komponisten sang og spillede, saa Sveden perlede paa hans Pande. Hans lidt sprukne Tenor smeldede som en Kornet. De smaa tykke Fingre fo'r som Mus hen over Klaviaturet.

Gæsterne sank bort i en mild Henrykkelses-Rus.

Men saa faar Prins og Prinsesse hinanden. Brylluppet fejres med Indtogsmarche og Festmusik, og det hele ender i et vildt Bacchanal med et Drikkekor, som alle tilstedeværende istemmer. Thi det er indstuderet som Kvartet af selve Komponisten.

Saa rystes Kælderens Vægge af Jubel og Leveraab. Men Skuespilleren fortrækker stille.

Mesteren tørrer Sveden af sin Pande, stryger Lokkerne tilbage og siger:

— Jeg er fattig, men jeg er Kunstner. Og jeg er Autodidakt. Jeg har ingen Ting lært. Jeg er oprindelig Pianofortearbejder; men jeg har ved Siden af dyrket Kunsten — og ofret mig for den. Denne Operette, som er mit første Arbejde, er endnu ikke nedskrevet. Den hviler i mit Hoved og mine Fingre.

Men næste Sæson skal den frem paa Kasino. Og saa faar jeg dog maaske Raad til et Par nye Bukser.

Jubel og Begejstring.

En Bolle Punsch bæres ind af en højbarmet Dame, der kysser for den.

Lidt efter er der Dans.

— — —

Det er ti Aar senere.

Kunstner-Kippen er jævnet med Jorden, og der staar nu en fin og stræng stilfuld Bygning i dens Sted.

Men Komponisten er stadig til, for ham mødte jeg i Gaar. Han havde i Mellemtiden faaet andre Bukser, men de var om muligt endnu mere blankslidte end de gamle.

Ogsaa Operetten lever endnu — i hans Hoved og hans Fingre. Thi han har stadig ikke orket at faa den skrevet ned.

Men han var i højt Humør og ved godt Mod. Han var begyndt saa smaat nu at tænke paa en Opera med Motiv fra sidste slesvigske Krig.

Jeg saa nøjere paa ham. Hans Øjne var fugtige og store.

— Men hvorfor — siger jeg — skriver De dog ikke den Operette ned?

— Kære Ven — svarer han — der er saa urimeligt meget Øl, der skal drikkes i vore Dage, og det er et brydsomt Arbejde. Hver Dag kæmper man tappert, men Sejren er tvivlsom. Bryggerierne bliver aldrig tomme, og vi andre bliver altid fulde. Det er hele Hemmeligheden.

Han rakte mig en fugtig Haand, som jeg trykkede.

Holger Rasmussen.

ET STRÆNGT TILFÆLDE.

Henne paa »Hundetorvet« traf jeg min gode Ven, Søren Sivsko; han sad og slikkede Solskin paa en Bænk.

Jeg har ikke set ham i lange Tider, og han benytter straks Gensynets Glæde til at slaa mig for en Femogtyve Øre.

»Hvor har De dog været saa længe, Søren?« spørger jeg.

»Jeg har været syg, jeg har været møjet syg!« siger han.

»Herre Gud, hvad har De da fejlet?«

»Naturligvis mit gamle Tilfælde! Det sædvanlige! De ska' saamænd ikke senere Dem for at spør'e rent ud —Ditterilerium, natyrligvis. Den var hvas denne her Omgang!«

»Naa, ja De har jo haft det Tilfælde før!«

»Ja heldigvis to Gange. Men, ser De, de andre to Gange var de' ikke nær saa slemt; den ene Gang var de' Høns og den anden Gang var de' Griser, men denne Gang, — uh—ha—uh—ha, jeg ka' bi'e helt daarlig bare ve' og tænke paa'et!«

»Hvad var det da?«

»Det var, saa sandt jeg er en Synder for Gud, — det var Elefanter!«

»Føj, var der mange?«

»Ja, de' ka' De bande paa, der var mindst hal'treds, og de' var ikke saadan no'en Lejetøjselefanter, som dem di har ude i sovelogisk Have, — næ — de var lige saa store som Huse, og hele Kongens Nytorv var fuldt a' dem. — Jeg sad paa en Bænk og fik Øje paa dem. Uh-ha, hvor var de ræjsomt! Og se de' var ikke nok me' de', — de' be' majet værre, for tænk disse skrækkelig store Dyr — de vilde kryve ind i no'en smaa Klædeskave, som ikke var større end Tændstikæsker! Og saa begyndte jeg og skrige og saa var der en Betjent, der hapsede mig og kom mig paa Hospitalet.«

»Ja, det maa have været et skrækkeligt Syn,« indrømmede jeg.

»Ja, Gud véd, hva' man ska' opleve næste Gang,« sagde Søren og rystede bekymret paa Hovedet, idet han traskede af Sted ned til Stamknejpen for at opløse min Femogtyve Øre i Spiritus.

Bleistift.

EN SPØGELSEHISTORIE.

Min Ven Petersen var i Besiddelse af en uhyre livlig Fantasi, — for ikke at sige rent ud, at han var en ualmindelig fremragende Løgnhals, og han fortalte sine haarrejsende Historier med en Værdighed, som om det var et Kapitel af selve Bøgernes Bog, han læste op.

Vi sad en Aften et lille Selskab Herrer og Damer og holdt Mørkning, og som det saa ofte gaar ved slige Lejligheder faldt Talen paa det overnaturlige. Vi begyndte at drøfte Spørgsmaalet Spøgelser.

Der var ingen af de Tilstedeværende, der rigtig vilde indrømme, at de troede paa disse luftige Væsener. Men saa gav Petersen pludselig sit Besyv med i Laget:

»Der er ingen Tvivl om, at der eksisterer Spøgelser,« sagde han meget sikkert og bestemt. »Jeg ikke alene tror det, men jeg ved det aldeles bestemt. Jeg har omgaaedes med flere Spøgelser, og naar man tager dem paa den rette Maade og forstaar at behandle dem, saa er det gennemgaaende overordentlig elskværdige Skabninger.«

»Hvad er det for noget Sludder, Petersen?«

»Det er aldeles ikke Sludder,« sagde Petersen paa sin troværdige Maade, »jeg taler, som sagt, af Erfaring. Jeg har haft med adskillige Spøgelser at gøre og er kommet til det Resultat, at naar man blot behandler dem med en knusende Overlegenhed og ikke lader sig dupere, saa kan man faa det med dem, som man selv vil.

Hvis Selskabet ønsker det, skal jeg gerne fortælle en lille Historie, der beviser Rigtigheden af min Paastand, — en lille Oplevelse, jeg havde for en to, tre Aar siden!«

Naturligvis ønskede Selskabet gerne, at Petersen skulde fortælle, skønt vi meget godt vidste, at han ikke var nogen Sandhedens Apostel.

Damerne rykkede tæt sammen, ligesom skræmte Graaspurve, og saa tog Petersen fat, værdig som en Universitetsprofessor.

»Det var en Vinteraften for et Par Aar siden, at jeg paa en Forretningsrejse kom til en lille Kro for at overnatte der. Der var kun et eneste Værelse ledigt, og Værten var helt betænkelig ved at lade mig faa det. Endelig betroede han mig, at det spøgede paa det Værelse.

»Ikke andet,« sagde jeg, »det generer ikke mig, tværtimod, Spøgelser, det er netop min kæreste Omgang; jeg morer mig aldrig bedre, end naar jeg er i Spøgelseselskab; lad mig bare faa Værelset.«

Værten blev jo lidt forbauset over dette her, og da jeg havde spist fulgte han mig op. Det var et ganske net, ret stort Værelse i Gavlen med Vindue ud mod Kirkegaarden.

»Her er jo rigtig rart,« sagde jeg, »her kan Spøgelset og jeg faa det rigtig behageligt.«

»Ja, Vorherre være med Dem,« sagde Værten, rystende paa Hovedet og gik.

Jeg begyndte at klæde mig af, og da jeg havde taget Frakke og Vest af, gik jeg hen til Toiletbordet for at vaske mig, som jeg plejer.

Bedst som jeg staar bøjet over Vandfadet og gnider mit Ansigt, mærker jeg, at der staar nogen bag ved mig, og en iskold Haand bliver lagt paa min Nakke.

»Saa,« tænkte jeg, »nu er den god! Enten er det en Indbrudstyv eller Røver, og saa er Situationen jo ikke saa gunstig, eller ogsaa er det et Spøgelse, og saa skal vi have Sjov!«

Jeg bevarede imidlertid fuldstændig min Ro og Aandsnærværelse; — jeg stak det ene Ben bagud i Luften for at føle, hvad det var; — der var ikke andet end den bare Luft, — altsaa var det et ganske gement Spøgelse.

»Ha, ha,« tænkte jeg, »nu skal jeg muntre Dig!« Og saa vendte jeg mig ganske rolig om. Meget rigtigt. Der stod Spøgelset, en høj, luftig Skikkelse indhyllet i et hvidt Gevandt. Fyren stirrede truende paa mig og løftede begge Armene, som for at slaa mig oven i Hovedet.

Jeg lod som ingen Ting, lod som om jeg slet ikke saa Skikkelsen, og saa travede jeg lige lukt igennem den hen til min Lænestol og satte mig der. I skulde have set Spøgelsets Forbauselse. Den Behandling havde det aldrig faaet før. Det gloede paa mig, som om det ikke vilde tro sine egne Øjne.

Jeg sad ganske nonchalent, tændte mig en Cigar og lod som ingenting.

Nu begyndte Spøgelset at anstrenge sig. Fyren svævede rundt omkring mig, vrider sig i de frygteligste

Kruseduller, truede og besværgede, gloede og gnistrede. Da det havde moret sig en fem Minutter paa den Maade, uden at det gjorde Indtryk paa mig, stillede det sig op lige foran mig og begyndte at brumme paa en uhyggelig hul og faretruende Maade.

»Hør skal vi nu ikke holde lidt op med de Kunster,« sagde jeg saa pludselig, »jeg køber s'gu ikke noget alligevel.«

»Køber?« Spøgelset var ved at gaa bag over af Forbauselse.

»Ja, køber,« sagde jeg, »tror Du ikke, jeg har opdaget, hvad Du er for en Fyr? Du er en af disse her tarvelige Rejsende i daarlige Cigarer og forfalsket Kognac, som Landsbykroerne er saa fulde af!«

Spøgelset gav et Hyl fra sig af Raseri, og i det samme pustede jeg ham en stor Ring af Cigarrøg lige i Næsen.

Men saa skulde I have set Kammeraten! Han tænkte vist, at nu skulde han rigtig dupere mig, og bevise, at han var et rigtigt Spøgelse; han greb fat i Røgringen og begyndte at lave Trapezkunster, krænge Ugler o. s. v. Da han havde hængt i med det i et Par Minutter, hoppede han ned og gloede lige saa sejgt paa mig, som om han vilde sige:

»Ka' Du stikke den?«

Men jeg var lige rolig.

»Pyt!« sagde jeg, »er det noget? Den Slags Smaakunster maa jo enhver sølle, lille Probenreuter kunne lave for at more Kunderne. Ellers sælger han s'gu da aldrig noget!«

Saa kunde Spøgelset ikke mere. Det var fuldstændig knækket. Aldrig har jeg set et Spøgelse mere slukøret, end dette var, da det luskede ud af det lukkede Vindue over paa Kirkegaarden, hvor det for-

svandt bag en stor Gravsten. Men siden den Tid har det ikke spøget paa Kroen.

Saaledes skal man behandle Spøgelser, — bare med Overlegenhed!«

»Tak, Petersen, nu skal Du ikke øse mere op til os,« sagde vi og tændte Lampen.

Bleistift.

MIN SVOGER URTEKRÆMMEREN.

Min Svoger Urtekræmmeren er en i alle Maader uangribelig Mand. Hans Forretning blomstrer, Familien trives, og han lever i et lykkeligt Ægteskab.

Men nu er Ulykken alligevel kommen over ham, og det i Skikkelse af en Tjenestepige, han fæstede for nogen Tid siden.

Hun var lille, buttet og rødhaaret, havde skikkelige Øjne og saa i det Hele taget ganske uskyldig ud. Dog, de kommende Dage skulde hurtig bringe frem den Djævel, der boede i hende.

Hun var hævngerrig — ganske forfærdelig. Saa snart der var et eller andet i Vejen, naar der f. Eks. blev sagt et Ord til hende, hun ikke syntes om, saa »tabte« hun øjeblikkelig en Lampekuppel paa Gulvet, eller hun »kom til« at jage Skaftet af Gulvskruppen gennem et Spejl, eller hun »var saa uheldig« at vælte en Flaske Petroleum ud over Bordtæppet. Hun rev de Blade ud af Drengens Skolebøger, hvorpaa hans Lektier stod for næste Dag, og hun varmede Ørene paa ham, naar hun kunde se sit Snit. Kort sagt: Hun var ved at sætte Huset paa den anden Ende.

Saa tog min Svoger Mod til sig og sagde hende

op den 15de. Men i den halve Maaned, der nu paafulgte, lavede hun en saadan Ravage i Huset, at det vilde blive altfor frygtelig et Arbejde at skrive det ned her.

Urtekræmmeren og hans Kone faldt hinanden om Halsen og græd af Glæde, den Dag de kom og hentede hendes Kommode.

Ak — de skulde endnu opleve fæle Ting.

En Morgen for faa Dage siden, da Urtekræmmeren stod i sin Butik, og Taagen rugede trist i Gaden, kom der pludselig en Mand styrtende ind i Forretningen. Haaret struttede vildt og Øjnene gnistrede. Han smækkede sin Hat i Sæbebøtten og slog i Disken, saa et helt Arsenal af Ølflasker drattede paa Gulvet.

— Hov, Hov! — sagde Urtekræmmeren — lad mine Bajerskflasker være i Fred!

— Jeg gi'er Fa'en i Deres Bajerskflasker. De har sagt min Datter op!

— Javel har jeg det!

Bagved stod den røde Djævel og grinte i Døren.

— Men det har De ikke Lov til!

— Hvad behager? Har jeg ikke Lov at .....

— Gu' har De ikke nej! Hun er ikke fyldt atten Aar, hun er umyndig, hun har ikke Raadighed over sin Person.

— Ja, hvad Fanden kommer det mig ved. Derfor har j e g vel Lov at sige hende op.

— Nej, Gu' har De ikke nej! Og nu D e igen. De kender nok ikke Loven og Myndighederne! De har ikke en Gang Lov til at f æ s t e hende uden hendes Forældres Samtykke, langt mindre at sige hende op!

Han grinte hoverende og fiskede sin Hat op af Sæbebøtten.

— O g n u e r d e t e n h a l v M a a n e d s G a g e

her, forstaar De! Og det Faneme lidt villig!

Han slog i Bordet, saa Resten af Ølflaskerne og tre, fire Glas Ansjoser gik paa Gulvet.

— Nej, hør, stop nu lidt! Vil De la' Krammet være!

— Jeg gi'r Satan i Deres Hvalfisk. Op med Gagen!

— Ja, jeg skal gi' Dem Gage. Herut med Dem!

— Naa De vil ikke! De skal høre nærmere fra mig! — Han svang Hatten, saa den grønne Sæbe fløj dem om Ørene. — De skal Faneme faa Lovens Kærlighed at føle.

Han fo'r ud ad Døren med den Røde i Hælene.

Saa ringer Butiksklokken igen. Ind kommer en stakkels fattig Djævel, der i pæne og ydmyge Vendinger andrager om en lille Geskænk paa en Øre eller to, for Tiderne var slemme at hugge sig igennem.

— Ja, lad gaa med det, siger Urtekræmmeren, og stikker Stymperen en Femøre.

Han takker mangfoldig og forsvinder.

Urtekræmmeren giver sig atter i Lag med sine Sager, og der forløber et lille Minut.

Men nu kommer der en ny Mand brasende ind i Butiken. Han snor sit Overskæg og siger bøst:

— Hvad vilde den Fyr, der nylig gik?

— Hvad han vilde?

— Ja, for Fanden vilde?

— Naa — hvad han vilde! Jo, han vilde købe sig en halv Pægl Brændevin.

— Saa—aa?

— Ja—a.

— Naa, det er godt!

Og Manden ud ad Døren.

Et Øjeblik efter toner han frem igen. Men denne Gang har han Stymperen fra før med sig.

— Han købte jo ikke noget.

— Naa, ikke det.

— De har jo givet ham Penge.

— Ja, hvad saa? Det har jeg vel Lov til.

— Jamen, De har ikke Lov til at lyve for mig!

— Det var Satans! Hør sig mig en Gang er De rigtig rask Mand? Hvad Pokker vil De her i min Butik?

— Det skal jeg snart sige Dem. Ved De hvem jeg er?

— Nej, Gu' ved jeg ikke nej, og det er mig ogsaa revnende ligegyldigt.

– Jeg er Opdagelsesbetjent.

— Ja, det vil De vel ikke ha', at jeg skal lugte. Saa kan De jo vise Deres Skilt.

— Ja, værs'go'.

Og Manden trækker et Skilt frem.

Under alt dette har Stymperen bagved imidlertid faaet skubbet Træskoene af, har taget én i hver Haand, er smuttet ud ad Døren og stukket i Rend op ad Gaden.

— Der løb han jo — siger Betjenten.

— Ja, det ser saadan ud — svarer Urtekræmmeren.

— Saa skulde dog Fanden tage ved ham!

— Ja, det bliver han nok nødt til, for De vil vel ikke ha' at jeg skal rende efter ham?

De kigger begge to ud ad Butiksdøren, og ser den sidste Snip af Stymperens Frakkeskøde flagre fornøjet om Hjørnet langt nede i Gaden.

— Ja, jeg kunde jo sagtens hale ham — siger Betjenten.

— Nej, lad vær' med den — siger Svoger — gem De hellere ham til en anden Gang og lad o s gaa ned og ta' os en Bajer.

— Husk paa, jeg er Politiet — siger Betjenten.

— Ja, al Ære og Respekt for d e t — siger Urtekræmmeren og bukker.

Butiksklokken ringede lystigt, da Døren lukkede sig efter dem.

Holger Rasmussen.

SABELSLUGERENS BRYLLUP.

Jeg blev for nogen Tid siden inviteret til en bedre Middag i Anledning af, at min Ven, Giorio Calorico, fejrede sit Bryllup.

Hr. Calorico er Nutidens bedste Sabelsluger, skal jeg tillade mig at oplyse, og de der muligvis vil undre sig over, at jeg tæller en saa notabel Personlighed mellem mine Venner, skal jeg yderligere oplyse om, at jeg i over fjorten Dage har været Circus- og Variétéanmelder ved et af vore allermest ansete Blade og en saa ansvarsfuld Bestilling skaffer sin Indehaver slige interessante Bekendtskaber. Ved denne lille Bryllupsmiddag fik jeg min Kunstnerbekendtskabskreds yderligere udvidet, men samtidig gik det desværre op for mig, at Kunstnere er et vanskeligt Folkefærd at omgaas; jeg tror fremtidig, jeg vil renoncere paa Æren af deres Omgang, og jeg spekulerer saa smaat paa at bede min Redaktør give mig et andet Speciale.

Jeg skal give en sandfærdig Fremstilling af hin Festmiddag, der nu staar i min Erindring som et fantastisk og farefuldt Eventyr, jeg har oplevet.

Middagen stod paa et af vore bedste Hoteller paa Strandvejen mellem København og Rungsted. Min

interessante Selskab. Der var nu først og fremmest Bruden, Miss Pomono ogsaa kaldet «det i Luften frit svævende Vidunder!« Uden Spor af Humbug, — ingen Kunster i Ryggen! Hverken usynlige Traade eller Platinjuks! Hun svæver, naar det passer hende og spørger hverken Gud eller Fanden om Forlov! Ligesom man allerbedst sidder med hende paa Skødet, saa stikker hun af gennem Luften som et Stjerneskud, og hun er ikke af den Slags, der falder ned som en Skindpels. Hun er i det hele taget aldrig i sit Liv faldet. Værsaagod! Aldrig før set her paa Pladsen!

Hr. Calorico ledsagede hver Præsentation med saadanne biografiske Oplysninger, og jeg skal gerne indrømme, at det er virkelig praktisk.

Saa var der Brudens Søster, Miss Pimpinella »Damen uden Underkrop!« I Dag har Damen i Dagens højtidelige Anledning iført sig Underekstremiteter, det er noget hun ellers er kemisk fri for. Overkroppen er til Gengæld saa meget stærkere udviklet. Hun kan slaa Smut med Øjnene, kigge sig selv ind i Øjnene, bide sig i Næsen, og paa sit veludviklede, kraftige Bryst kan hun bære en Bakke med 8 store, varme Romtoddyer, uden at spilde en eneste Draabe paa Tæerne. Hun var oprindelig Havfrue, men Halen frøs af hende i hendes grønne Ungdom, og er der noget hun er glad for, saa er det lige netop det.

Hvad jeg selv var glad for var, at det blev betroet mig at føre Damen uden Underkrop til Bords.

Blandt de øvrige Gæster skal jeg nævne Brudens to Brødre, hvoraf den ene optraadte med en dresseret Sild, der kunde spille Violoncel, medens den anden efter Sigende intet Forretningstalent havde og kun til Nød kunde holde sig oven Vande ved at optræde som Dykker.

Saa var der et Par Brydere, et Slangemenneske, en skindød Fakir, Verdens største Dværg, Hr. Picolo, Miss Penelope, Kludemalerske, Mr. Andante, Lynkomponist, der havde sat Musik til Vejviseren, og endelig to uhyre interessante Herrer, paa hvem jeg ikke nu kan tænke, uden at det løber mig koldt ned ad Ryggen. Det var Hr. Leonidas, Verdens største Aandemaner og Spiritist, den anden Hr. Alladin, Nutidens første Tryllekunstner. Jeg stod netop i Samtale med denne Herre, og han betroede mig, at det var ham den letteste Sag af Verden at forvandle en Loppe til en Elefant. Jeg ytrede en beskeden Tvivl om, at dette virkelig kunde lade sig gøre, men det skulde jeg ikke have gjort.

»Ha, tror De jeg lyver?« raabte Hr. Alladin, »en, to, tre, s v u p!« Og i det samme følte jeg et koldt Pust paa mit Underliv, og da jeg saa ned ad mig, saa jeg til min Rædsel, at den friske Brise fra Øresund ugenert viftede med min Skjorte og mine Frakkeskøder. — Manden havde tryllet Bukserne af mig!

Hele Selskabet brast i Latter, og jeg greb en Stol, for at dække min Nøgenhed med den, men saa raabte Hr. Alladin igen »en, to, tre!« og saa sad Bukserne igen paa Plads. — Jeg kan ikke nægte, at jeg bad Kunstneren om endelig ikke at gøre det mere.

Saa gik vi til Bords; jeg førte altsaa Damen uden Underkrop, og hun havde paa sin anden Side — den store Aandemaner og Spiritist. Maden var udmærket, og Stemningen højst animeret, men jeg kan ikke nægte, at jeg var lige ved at faa Kvalmefornemmelser, da jeg anmodede Brudeparret om at maatte drikke et privat Bæger med dem, og Brudgommen saa tog Bægeret med Tandstikkerne og slugte hele Indholdet. Han kom til at hoste lidt, men Hr. Alladin, der sad ved Siden

af ham, dunkede ham lidt i Ryggen, hvorefter han, som om det var den naturligste Sag af Verden, plukker alle Tandstikkerne ud af Øjnene og Ørene paa ham.

Det var sandelig ikke Hverdagsmennesker, jeg var kommet sammen med.

Jeg var næppe kommet mig af min Forbauselse og sad just og udtalte denne for min Borddame, da Aandemaneren, Hr. Leonidas pludselig spurgte mig, om jeg kendte min Bedstefader.

Jeg syntes det var et underligt Spørgsmaal, men overensstemmende med Virkeligheden fortalte jeg, at jeg i sin Tid havde kendt ham, men han døde, da jeg var i Konfirmationsalderen.

»Er det ikke den gamle Rad, der sidder der nede ved Bordenden og spilder Sauce ned ad sig?« spurgte Leonidas.

Jeg kiggede ned til Bordenden og var nær trillet af Stolen.

Saa sandt jeg er en stor Synder for Herren, sad min gamle Bedstefader der i en underlig taageagtig Tilstand. Han gnavede paa et Andeben, saa Saucen flød ned i hans lange Skæg. Jeg stirrede med aaben Mund, og Selskabet var ved at dø af Grin.

»Den Slags Eksperimenter laver Hr. Leonidas altid, naar vi er sammen,« sagde min Borddame, »men kan De ikke lide at se paa det gamle Gespenst, kan vi jo sagtens faa ham smidt ud!«

Og saa gik Hr. Leonidas hen og tog den gamle Herre i Nakken og kylede ham over Balkonen ud i Øresund.

Jeg var aldeles fortumlet i Hovedet, og jeg tror nok, at dette bevirkede, at Drikkevarerne gik mig lidt til Hovedet.

Hvad der senere passerede er mig lidt uklart. Jeg

husker kun, at jeg blev Uvenner med Leonidas og Alladin, fordi jeg vilde kysse deres respektive Kærester.

Men min Opvaagnen var rædselsfuld! Jeg fandt mig selv i Nordre Birks Detentionslokale! Jeg var bleven antruffen af en Betjent paa Strandvejen, hvor jeg promenerede u d e n B u k s e r! Naturligvis begriber jeg meget vel, hvorledes det er gaaet til. Alladin har hypnotiseret mig og Leonidas har tryllet Bukserne væk, — jeg har aldrig faaet dem siden.

Men en Ting er sikkert, — jeg deltager ikke mere i et Kunstnerbryllup!

Bleistift.

LILLE JENSEN.

Lille Jensen var født til at blive Uhrmager.

Ikke alene fordi han var saa lille og aldrig blev større, men særlig fordi han var saa sirlig og akkurat, saa pillen og saa punktlig.

Allerede i Skolen udmærkede lille Jensen sig som den eneste, der kunde regne alle Regnestykkerne rigtigt og forstaa Geometriens Gaader.

Han havde en svoren Ven i Lange-Christian, der var hans diametrale Modsætning ikke alene i legemlig Henseende, men ogsaa i aandelig.

Lille Jensen var naturligvis Klassens Duks og som Følge deraf ilde lidt.

Lange-Christian var lige saa selvfølgelig Fuks og tillige Klassens stærkeste Dreng.

Han beskyttede Lille Jensen, imod at denne regnede hans Opgaver og skrev hans Stile.

Ogsaa i andre Henseender var disse to fuldkomne Kontraster, — Lille Jensen var drilagtig, intrigant, lidt for pertentlig og demonstrativ pligtopfyldende, mistroisk og paaholdende, medens Lange-Christian var godmodig, letsindig, ligeglad, ødsel og doven.

Men disse to Kontraster enedes udmærket og slut-

tede sig til hinanden, maaske i en ubevidst, instinktmæssig Følelse af, at de supplerede hinanden og at den ene havde de Egenskaber, de Fejl og Dyder, som den anden manglede.

Lærerne var enige om, at hvis man kunde lægge disse to sammen og dividere dem med to, vilde man faa et Par fortræffelige Individer ud af dem.

— — —

Der var nu gaaet det meste af en Menneskealder, siden Lille Jensen og Lange-Christian dannede de to Poler i Friskolens Klasser.

Lille Jensen var ganske rigtig bleven Uhrmager og havde vandret den slagne Landevej, indtil han ved Flid, Arbejde og Sparsommelighed havde bragt det saa vidt, at han kunde aabne sin egen Forretning i en af Nørrebroes Sidegader.

Det var den stolteste Dag i Lille Jensens Liv, da han aabnede sin Butik med det prangende Skilt over Døren:

GUSTAV ADOLF JENSEN.
Uhr- og Chronometerhandel.
Etableret Anno 1910.

Mangen Aftenstund havde han tilbragt med at sætte dette Skilts Ordlyd sammen.

Han skulde have hele sit kongelige, prangende, feltherremæssige Fornavn med.

Han vilde have Kronometer stavet med Ch, for det saa mere videnskabeligt ud.

Og endelig skulde det sort lakerede Skilt med Guldbogstaverne ogsaa berette om, hvilket Anno Forretningen var blevet grundlagt.

Derved fik hele Foretagendet et vist Soliditetens

Præg, som navnlig vilde komme hans Søn og Efterfølger til Gode.

Ganske vist havde han endnu hverken Kone eller Børn, men de hørte med i hans matematisk udregnede Fremtidsplan.

Hoho! Han gned sig i Hænderne, — — var det ikke hidtil gaaet ganske nøjagtigt, som han havde beregnet! Langsomt men sikkert.

Nu stod han her som Mand i sin egen Forretning.

Paa de røde Fløjlspuder i Vinduet laa de skinnende Uhre i Guld og Sølv og alle Imitationer, stikkende de vordende Konfirmander i Øjnene, naar de gik til og fra Præsten paa den anden Side af Gaden.

Her hang Væguhre med Slagværk som passende Brudegaver til de Snese af Par, der blev bunkeviede hver evige Søndag i Kirken for Enden af Gaden.

Og hvad havde han ikke for et righoldigt Udvalg af Smykkesager fra 50 Øre og lige op til højere Priser, de kosteligste Perler og Ædelstene, som nogen Tjenestepige kunde ønske sig.

Og Briller havde han med tilhørende videnskabeligt Synsprøvemateriel, der saa saa imponerende indviklet og mystisk ud, at Gadens Beboere hilste ham ærbødigt som en hel Professor.

Jojo, han var Gadens eneste Videnskabsmand foruden Præsten og Lægen, som man knapt nok havde saa megen Respekt for.

Lille Jensen havde anskaffet sig Lorgnetter og et sirligt spidst Fuldskæg, som allerede begyndte at blive lidt graasprængt.

Et Afholdsemblem lyste som en Ordensroset i den sorte Frakkes Opslag og de smaa Fødder stak i sirlige spidse Sko med Laksnuder.

Og om Søndagen gik han med høj Hat og Silkeparaply med Sølvhaandtag.

Skulde han saa maaske ikke kunne faa sig en Kone?

Aa jo, — og han vidste ogsaa ganske nøje, hvem han vilde have, — det havde han allerede vidst det meste af en Menneskealder.

Ja, se det var jo nemlig Sagen, at Lille Jensen allerede i Ungdommens Dage havde kastet sine Øjne paa den buttede og rødmossede lille Marie, hvis Fader var Mælkehandler og lige flyttet ind fra Landet, hvorfor Marie i Modsætning til de andre Gadens Børn havde runde Kinder med Kulør paa.

Men Lille Jensen havde været klog nok til at indse, at han ikke havde megen Chance for ved sin Person alene at gøre Indtryk paa Marie.

Han havde derfor ikke paa nogen Maade baaret sine Følelser til Skue, men havde endog med stille Resignation fundet sig i, at Lange-Christian med Storm erobrede hendes Hjærte.

Ja, den ironiske Skæbne magede det tilmed saa, at Lille Jensen maatte agere Skærmbrædt for de to Elskende i den første Tid af deres Forelskelse.

Den altid beregnende Lille Jensen saa sin Fordel ved denne Vekselvirkning; thi lige saa vel som Lange-Christian ikke kunde komme sammen med den elskede Genstand uden ved Lille Jensens Mellemkomst, saaledes kunde denne ikke paa anden Maade gøre Krav paa Maries Taknemlighed og heller ikke gøre sig Haab om at komme i hendes Nærhed.

Det var ganske vist foreløbig en negativ Fordel, han havde høstet af dette Arrangement, thi han havde stiltiende maattet se paa, at Marie gik hen og forlovede sig med Lange-Christian, — men Lille Jensen

saa' længere ud i Fremtiden, og han regnede med, at hans Tid nok kom en Gang til at høste Lønnen for alle hans gode Gerninger.

— — —

Man behøvede saamænd ikke at have haft en Lille Jensens skarpe Øjne for at se, hvorledes Tilværelsen vilde forme sig for Lange-Christian.

Denne ligeglade Svend, der alle Dage havde været en Dovenkrop, var ogsaa bleven en Soldebroder.

Som Murersvend havde han tilegnet sig en vis Færdighed i at nedsvælge en umaadelig Mængde Bajere, og han holdt adskilligt mere af at spille Kegler og ryge Cigar end af at lægge Sten paa Sten i ustandselig Flid.

Han var derfor den ivrigste Agitator for Strejker og Arbejdsnedlæggelse, og snart var hans Arbejdsløshed permanent, medens hans Tørst ikke paa nogen Maade formindskedes.

En skønne Dag forlod han Byen efter først at have skænket Marie et Kærlighedspant, som forresten allerede nu var vokset op til at være en stor pæn Dreng, og i mange Aar hørte man ikke noget til ham.

Imidlertid havde Marie faaet stillet en lille Mælk- og Brødforretning an ude i Byen, og ved stor Sparsommelighed fik hun sin Dreng opklædt og opdraget.

Imens turede Faderen rundt til fjærne Kyster som Fyrbøder om Bord paa en Oceanflyver, indtil han, efter en voldsom Batalje ombord, af Skæbnen atter blev skyllet op paa Nørrebro.

En Gang imellem havde han i et Anfald af Sentimentalitet eller Samvittighedsskrupler sendt Marie en Gave til hende eller Drengen, en Gave fra fjærne Lande, — og det var altid gode Ting, han købte, — men nu, da han var kommen hjem, skammede han

sig for at opsøge hende, uagtet han vidste, hvor hun boede.

Han havde mangen Aften staaet skrupsulten udenfor hendes Kældervinduer og set længselsfuldt paa de lækre Brød og den fede Mælk, og han havde med lange Øjne stirret ind i den lille hyggelige Stue, hvor Ilden knitrede lystigt i Kakkelovnen og hvor hans egen Dreng sad under Lampen og læste Lektier.

Men han havde ikke haft Mod — og Hjærte — til at gaa ned og vise disse to, hvilken Pjalt, hvilket Skumpelskud han var bleven.

Atter var han trasket ud paa Nørrebro, skuttende sig i sin tynde Frakke og spejdende efter et eller andet Offer, som han kunde slaa for en Skilling til en Pægl.

Og naar han saa først havde faaet »fyret i Kakkelovnen« med lidt Brændevin, var han fuld af Hundekunster som i gamle Dage, og han førte an mellem sine ligestillede Kammerater med alleslags spøgefulde Indfald.

Det var i en saadan »spøgefuld« Stemning, at han efter mange Aars Forløb kom til at staa Ansigt til Ansigt med Lille Jensen.

En af Lange-Christians »Kamsjukker« havde nemlig fortalt, at den skrutryggede Uhrmager søgte en Bydreng og nu skulde Lange-Christian søge Pladsen.

Under almindeligt Grin traadte Christian med Hatten i Haanden ind i den sirlige Forretning og spurgte, om det var her, de søgte en Bydreng.

Men i samme Nu havde de to fordums Kammerater genkendt hinanden. De blev staaende tavse, hver med sine mærkelige Tanker inde i Hovedet, og ingen af dem formaaede at faa et Ord frem.

Udenfor stod hele Koret af Bisser og stak hvert

Øjeblik Hovedet ind af Døren og raabte: »Fik Du Pladsen?«, »Kommer Du snart, Kresjan!«, »Ska' Du bære Puklen for ham?«, »Spørg ham, om det er svært at gaa saadan!« — o. s. v. — —

Endelig vendte Christian sig og raabte:

— Skrup af for Satan, det er en gammel Ven af mig!

— Sla' ham for en Krone! raabte den sidste Mand af Koret, idet de fjærnede sig.

— — — Det blev sent, inden de to gamle Venner havde faaet snakket ud i Værelset bag Butikken.

Lille Jensen var egentlig ikke glad ved Gensynet, men Christian var saa meget lykkeligere; han fortalte løst og fast om sine Rejser, men det interesserede kun Lille Jensen at faa at vide, om Christian havde forsøgt at komme sammen med Marie igen eller om han nærede nogen Planer om det i Fremtiden.

Christian bedyrede, at denne Tanke ikke faldt ham ind, dertil var han sunket for dybt, han var og blev en Drivert og Drukkenboldt og derved var der intet at gøre.

Men her var han kommen til at røre ved Lille Jensens Kæphest. Den lebendige Uhrmager nøjedes nemlig ikke med selv at være Afholdsmand, han var en geschæftig og ivrig Agitator, der kun tørstede efter at gøre alle Mennesker lige saa fuldendte, som han selv var det. Han indtog allerede en fremragende Stilling i Agitationsudvalget og han saa' nu i Tankerne, hvor meget det vilde kunne støtte hans Kandidatur til Formandsposten, hvis han nu kunde gøre et Menneske ud af dette Vrag.

Han vidste jo fra gammel Tid, hvilken mægtig Indflydelse han havde paa den karaktersvage og van-

kelmodige Christian og han besluttede at vove Eksperimentet.

Det vilde ganske vist koste en Del Penge til Klæder og lignende, men for gammelt Venskabs Skyld og saa navnlig i Forventning om et godt Resultat — —

Ja ja, Christian blev altsaa vasket og klippet og kom i et Sæt færdigsyet, graameleret Tøj, der sad rædsomt paa ham, men baade han og Lille Jensen var lykkelige.

Christian blev slæbt rundt til Afholdsmøder med et Emblem i Knaphullet, han drak Kaffe og spiste Femøres Kager med et Smil som en fem Aars Dreng, han drak en alkoholfri Æblemost, der smagte ham som amerikansk Olie, — men han var lykkelig.

Kun om Aftenen, naar han laa og vred sig i Sengen i Værelset ved Siden af Lille Jensens Værelse, følte han en Helvedes Ild i Svælget, og et Flammehav tindrede for hans Øjne, medens han led alle en for hastigt omvendt Drankers andre Kvaler.

Men han følte sig ligefuldt lykkelig, — Lille Jensen havde saa at sige hypnotiseret ham til at føle sig lykkelig.

Saa endelig en Aften lagde Lille Jensen Kortene paa Bordet og erklærede, at han havde i Sinde at gifte sig med Marie.

Christian stirrede forvildet paa Lille Jensen, og for første Gang i sit Liv syntes han, at der var noget lurende og ondt i Lille Jensens Øjne.

Han følte Trang til at springe op og sige sin Mening, — — ja, hvad vilde han egentlig sige, — hvad havde han at skulle have sagt!

Han havde jo selv forlængst givet Afkald paa Marie, ja ligefrem svigtet hende, — — og Jensen, hvor havde han ikke altid været mageløs opofrende

imod ham og hjulpet ham og nu til Slut ligefrem trukket ham op af Sølen.

Nej, det var jo tilmed kun pænt af Lille Jensen, at han vilde gifte sig med Marie, — hvis hun nu bare vilde have ham. — Christian blev helt interesseret i Sagen, og det endte med, at de blev enige om, at Felttoget skulde indledes paa den Maade, at Lille Jensen skulde gaa til Marie og spørge, om hun ikke havde Lyst til at faa sin Søn i Uhrmagerlære hos ham, — — Christian skulde de foreløbig ikke tale om.

Planen lykkedes over al Forventning. Marie, som ikke havde kunnet finde paa noget passende at sætte sin Søn til, blev henrykt.

Hun saa med en vis Beundring paa den lille sirlige Mandsling, som hun ikke havde set i flere Aar, og skønt hun egentlig aldrig rigtig havde kunnet lide ham, blev hun nu ligefrem indtaget i ham, fordi han talte saa pænt om hendes Udseende og om Drengen og om Forretningens Properhed og alt det, der var hendes Stolthed.

Drengen derimod var alt andet end henrykt. Han havde altid haft Lyst til at blive Sømand, og de Smaating, som Faderen havde sendt hjem fra fjærne Lande, havde mægtigt øget denne Lyst.

Men hans Moder var en bestemt Natur, og som hun ønskede det, saaledes blev det.

Drengen kom i Uhrmagerlære og græd sine modige Taarer over de smaa Hjul og Skruer, som han aldeles ikke kunde faa til at passe sammen.

Hans eneste Trøst i hele Bedrøveligheden var den rare »Onkel Christian«, som havde den mærkelige Stilling i Lille Jensens Hus at rede Senge og feje Gulv og fyre i Kakkelovnen og gaa i Byen med de store Uhre.

Lille Jensen havde taget det bestemte Løfte af Christian, at han ikke paa nogen Maade maatte røbe sig overfor sin Søn. Og de var blevne enige om, at det for alle Parters Skyld var det rigtigste at lade, som om Christian forlængst var død. Lille Jensen skulde fortælle Marie, at han en Gang for lang Tid siden havde læst det i en amerikansk Avis.

Og naar Lille Jensen saa havde friet til Marie og faaet Ja, skulde Christian skaffes af Vejen, idet Jensen vilde faa ham anbragt som Pakhuskarl hos en af sine Afholdsvenner.

Men foreløbig havde »Onkel Christian« og Drengen det hyggeligt sammen paa Værkstedet i fælles Nag til deres Velgører, som bevogtede dem, og i fælles Længsel efter Søen, som de begge talte om, saa ofte en Kunde kaldte Lille Jensen ud i Forretningen. Christian havde Mas med at bevare sit Incognito overfor Drengen, som han havde den største Lyst til at trykke til sit Bryst. Men han frygtede Lille Jensens Hævn og maatte derfor nøjes med at faa Drengen til at fortælle, hvor henrykt han og Moderen var bleven, hver Gang Faderen havde givet Livstegn fra sig.

Saa kom endelig den Dag, da Lille Jensen skulde fri til Marie. Det skulde ske om Eftermiddagen i Værelset bag Butikken, hvor Lille Jensen havde sat hende Stævne, fordi han havde »et vigtigt Ærnne at drøfte med hende«.

Imens skulde »Onkel Christian« og Drengen sendes paa Toldboden for at klarere en Sending Uhre.

Alt var saaledes lagt smukt tilrette. Der blev pyntet op i Stuerne og Lille Jensen gik i Byen for at købe Blomster.

Drengen havde mærket, at der var noget usædvanligt paa Færde og da han pludselig saa «Onkel

Christian« sidde og rokke fortvivlet med Hovedet, bad han ham indstændigt om at faa at vide, hvad der var i Gære.

»Onkel Christian« betænkte sig, begyndte at fortælle, betænkte sig paany, men fik da endelig sagt, at det var Lille Jensens Hensigt at gifte sig med Drengens Moder, og nu i Eftermiddag skulde Frieriet finde Sted.

Drengen stirrede forfærdet paa sin gode Ven. Skulde han nu have sin Plageaand til Fader, saa slap han da aldrig ud af Uhrmageriet.

Han var grædefærdig, og »Onkel Christian« ogsaa. Men saa begyndte disse to at lægge Raad op, og pludselig havde de faaet en genial Idé.

Lille Jensen havde købt et større Lager af Vækkeuhre, som han vilde sælge enormt billigt som Reklame.

Disse Uhre blev trukket frem og trukket op og stillet til at vække med et Par Minutters Mellemrum i Tiden fra to til fire. Der var ikke mindre end fem Hundrede Vækkeuhre og disse blev nu anbragt paa de mest mærkværdige Steder i de to Værelser, under Sengene, i Sengene, i Servanterne, i Skabene, under Skabene, over Skabene, bagved Skabene, overalt, hvor der paa nogen Maade kunde være Tale om at skjule et Uhr.

De var lige blevne færdige med dette Arrangement, da Lille Jensen traadte ind ad Døren. Han var for første Gang i sit Liv kendelig nervøs; han lagde hverken Mærke til Drengen og »Onkel Christian«s fordægtige Miner eller til de mange Uhres Dikken i alle Kroge, han var blot optaget af at konferere med Spejlet og arrangere en Buket i Knaphullet saaledes at dog ogsaa Afholdsrosetten kunde komme til sin Ret.

Han havde købt en frisk Stang Pomade, som han

tværede ud i Haar og Skæg, og en Flaske Parfume, som han hældte ud paa Brystet, og han var saa optaget af at nippe graa Haar ud af Hageskægget med en Pincet, at han ikke opdagede, at Klokken nærmede sig stærkt til to.

Pludselig stod Marie i Butikken. Med største Ivrighed fik Lille Jensen Drengen og »Onkel Christian« lodset ud af Bagdøren og gav dem strænge Ordrer til at køre direkte til Toldboden, og i næste Øjeblik stod han straalende i Butikken og bød Damen indenfor.

— — —

Drengen og »Onkel Christian« var slemt trykkede af Situationen, da de kørte ind med Sporvognen.

Men de fandt en fælles Trøst i, at deres Arrangement nok skulde gøre sin Virkning.

— Det bliver vist et opbyggeligt Møde, han faar med Mor! sagde Drengen.

— Ja, det bliver et helt Vækkelsesmøde! sagde »Onkel Christian«.

Ingen af dem følte Trang til at gaa paa Toldboden, — de vidste jo dog, at de nu for bestandig var færdige hos Lille Jensen.

Da Sporvognen standsede ved Kongens Nytorv, drev de instinktmæssig ned til Havnen. Begge følte de sig i denne Trængselens Time draget af de store Skibe, der kom fra fjærne Kyster — — —

Mens de stod og saa paa en af de store Kolosser, kom en lille gemytlig Mand med Kaptajnskasket paa Hovedet trillende ned over Landgangen og lige i Armene paa »Onkel Christian«:

— Jo, saa min Salighed er det ikke Lange-Christian, Christian Henriksen! Hvor har vor Herre dog haft Dig i al den Tid! Du er jo helt pæn i Kludene, og Du er Afholdsmand, kan jeg se! Det kan jeg li',

min Gut, det trængte Du Fanden bugsere mig ogsaa til. Er det Din Dreng, ham der, — ham som Du sendte de kinesiske Æsker og alt det Krims-Krams hjem til?

Lange-Christian blev rød og bleg, Taarerne sprang ham i Øjnene og han maatte gribe for sig for ikke at falde.

Drengen saa forvirret fra den ene til den anden, først forskrækket men straks efter jublende glad.

Han fløj sin Fader om Halsen og raabte:

— Onkel Christian, er Du min Far! Aa, Gudskelov, Du er ikke død! Aa, Du er den, jeg allerhelst vil have til Far!

Kaptajnen rystede forbløffet paa Hovedet og sagde:

— Nej, hør nu, Kinders, hvad er den a', — den kan jeg sgu' ikke knuse. »Onkel Christian«, siger han, — til sin egen Far. Der er vist noget, vi skal have klaret. Kom ned i min Kahyt, — ja, nu fører jeg Skuden dér, Christian, det er Magen til vores gamle Skib. Kom nu ombord Du, er der noget, som jeg kan hjælpe Dig med, saa ved Du, at jeg aldrig har været bange for at række Dig en ærlig Haand!

Snart sad de bænkede i Kaptajnens Kahyt og Lange-Christian maatte fortælle. Drengen blev sendt ud for at se paa Skibet, — Kaptajnen havde straks faaet at vide, at han havde Lyst til Søen og gav ham da Lov til at se paa det Hele.

Men Drengen var i to Spring nede over Landgangen og rullede snart efter ud ad Nørrebro til.

— — —

Imidlertid udspilledes et Drama i den lille Lejlighed bag Uhrmagerbutikken.

Lille Jensen kæmpede en haabløs Kamp mod skjulte Magter.

Han havde ført Marie ind i sin pyntelige Stue og havde med et sirligt Buk overrakt hende en Buket.

Instinktmæssig havde Marie straks begrebet det Hele og i et Nu havde hun overlagt Situationen.

Egentlig og ærlig talt var den lille Uhrmager hende viderværdig, — ikke fordi han var lille, men fordi hun altid havde følt, at enhver af hans Gærninger var dikteret af Hjærnen og ikke af Hjærtet, — — men paa den anden Side, hvad bød hun ham ikke for Fordele, og da navnlig hendes Dreng, hendes eneste Skat. Tænk, om Drengen kunde gaa ind til denne Forretning som Arving og Efterfølger, saa var han da forsørget!

Der er ingen Tvivl om, at Lille Jensens Beregning ogsaa i dette Tilfælde havde slaaet til, hvis han ikke havde gjort Regning uden sine egne Uhre.

Han var kommen rigtig godt i Gang med sin smukke Indledningstale — han havde sat sig paa Knæ paa Stolen og lagt Hænderne paa Stoleryggen for at virke mere imponerende, — da et djævelsk Vækkeuhr pludselig begyndte at kime inde i Servanten.

Forbløffet over denne uventede Afbrydelse havde Lille Jensen afbrudt sin Tales Strøm, da en anden Vækker tog fat under Sengen.

Han sprang ned af Stolen og lagde sig paa alle fire for at faa fat i Fredsforstyrreren, men nu kimede det inde i Skabet og saa nede i den tomme Vandkande, og derpaa i Bordskuffen og efterhaanden rundt omkring fra alle Kroge og Kanter.

Lille Jensen rejste sig op med forpjusket Haar og ligbleg i Ansigtet.

Han var lamslaaet.

Marie forstod ikke et Ord af det Hele.

Først var hun bleven forskrækket, men efterhaanden saa hun det vanvittig komiske i denne ubegribe-

lige Situation, og da saa et Vækkeuhr trimlede ned af Skabet og dansede rundt paa Gulvet, kimende af alle Kræfter, brast hun i en befriende Latter.

Men Lille Jensen blev grebet af et afmægtigt Paseri. Han fløj rundt som en Besat i begge Stuerne, fiskede Vækkeuhre op af sine Støvler og ud af sine gamle Bukser og fra alle de endnu mere mærkelige Skjulesteder, som Drengen og »Onkel Christian« havde udspekuleret, og da der saa midt i det Hele kom en Kunde i Forretningen, som skulde have sat en Viser fast paa et Vækkeuhr, ja, da brast Lille Jensens Taalmodighed og hans sidste Rest af Selvbeherskelse. Han skældte Manden ud for en Idiot og smed ham paa Døren.

Der samlede sig selvfølgelig straks et Opløb udenfor. Værtshusholderen paa Hjørnet, der længe havde haft et godt Øje til Afholdsfanatikeren, troppede op med sine Kunder og erklærede, at den lille Mand var bleven gal, — og Gadens Bisser, der hadede ham, fordi han havde taget Lange-Christian fra dem, aabnede Døren og raabte Ukvemsord ind til ham.

Og imens kimede Vækkeuhrene ustandseligt fra alle Hjørner.

Pludselig kom Maries Dreng løbende. Han banede sig Vej uden at ænse Opløbet eller Uhrmagerens Desparation, fløj lige i Armene paa sin Moder og raabte:

— Far er slet ikke død. Det er »Onkel Christian«, som jeg har fortalt Dig om. Jeg fik det at vide af en Kaptajn paa et stort Skib. Der sidder Far nu, — og jeg maa maaske komme ud og sejle med den Kaptajn, — — kom nu, Mor, kom!

Marie var saa forvirret, at hun ikke kunde sanse, — hun lod sig lede af Drengen ud af Bagdøren, medens

Lille Jensen skreg paa Politi og gjorde forgæves Forsøg paa at faa lukket sin Dør af.

Og Vækkeuhrene rasede stadig.

Det sidste i Blikpotten.

— — —

Der behøvedes ikke mange Formaliteter for at forsone de to, Marie og Lange-Christian.

Kaptajnen, den rare, gemytlige Kaptajn ordnede det Hele bedre end nogen Præst.

Og han beholdt Drengen for at tage ham med paa Langfart, medens Lange-Christian flyttede ned i Drengens Seng, i Mælk- og Brødhandelen.

— — —

Den Aften saa Beboerne af den nørrebroske Sidegade for første Gang den sirlige Uhrmager komme hjem med en »Streg« paa.

Det Hele var ramlet for Lille Jensen.

Stakkels Lille Jensen! For første Gang var hans Beregninger slaaet fejl. Fordi han kun havde regnet med Hjærnen, og ikke tillige en ganske lille bitte Smule med Hjærtet.

Hvad havde han nu for al sin velberegnede Askese og Afholdenhed, der kun havde været et Led i hans vidt drevne Sparsommelighed, som efter hans Beregning skulde have ført ham til hans Ønskers Maal.

Hvor var nu den Kone, han havde drømt om og den Efterfølger, der skulde overtage Gustav Adolf Jensens Uhr- og Chronometerhandel, etableret Anno 1910, og hvor var endelig det velrestituerede »Vrag«, som skulde have sikret ham Formandspladsen i Afholdsforeningens Agitationsudvalg.

For disse Ideers, nej for disse Maals Skyld havde han paalagt sig selv Baand og Tvang, — nu vilde han blæse det Hele en lang Marsch.

Han havde drukket sig fuld med Afholdsrosetten dinglende i Knaphullet.

— — —

Afholdssagen havde mistet en fanatisk Forkæmper.

Men den havde vundet en trofast Tilhænger.

Lange-Christian vedblev at være Afholdsmand, for Maries Skyld, og for Drengens.

»Og der er mere Glæde over en Synder, der omvender sig, end — — —«.

Axel Breidahl.

GRAA PAA EN NAT.

Jeg var paa Rejse med Gesandten, hos hvem jeg var ansat.

En Aften blev vi overrumplede af et frygteligt Uvejr, Regnen faldt strømmevis, og Himlen var som et Ildhav, saa hurtigt fulgte Lynene paa hinanden. Vejen førte os gennem en Skov, ved Udkanten af denne laa et lille Værtshus, hvor vi søgte Ly. Det kneb med at skaffe Plads, Gesandten fik et Værelse med Seng, mens jeg selv maatte tilbringe Natten i en gammel Lænestol i Skænkestuen; det var jeg ked over, og uvilkaarligt undslap der mig den Ytring: jeg gav gerne en Louisdor for at kunne strække mig i en god Seng.

Jeg var lige ved at falde i Søvn, da jeg pludselig hørte en kvindelig Stemme hvidske:

— Sover Herren?

Det var Opvartningspigen, som stod foran mig med en Blændlygte i Haanden.

— Er det virkelig Deres Alvor, at De vil give en Louisdor for at erholde en Seng? spurgte hun.

— Javist! svarede jeg.

— Saa følg mig, vedblev hun.

Det gjorde jeg, og vi gik gennem en stor Have; ved Enden af en lang Allé laa en Pavillon, her standsede vi, Pigen lukkede Døren op, og lod mig træde ind i et smukt møbleret Værelse, forsynet med en vel opredt Seng.

— Her kan De sove, sagde hun, hvorefter hun gik bort, glad og lykkelig over det Guldstykke, jeg havde trykket hende i Haanden.

Det er min Vane, naar jeg tilbringer Natten paa et offentlig Sted, da at undersøge Sengen, inden jeg lægger mig til Ro, det gjorde jeg ogsaa her, og da jeg havde fjernet Underdynen og kom ned til Halmen paa Bunden af Sengen berørte min Haand noget koldt.

Himlen var nu blevet klar efter Uvejret, og Maanen kastede en svag Straale ind i Værelset, jeg tog det hvide Gardin for Vinduet tilside, og bøjede mig ned over Sengen for at se nærmere til, og hvad opdagede jeg saa? — et Lig.

Jeg kan ikke beskrive, hvorledes jeg blev tilmode, det var som om Blodet isnede i mine Aarer, og Haarene rejste sig paa mit Hoved, jeg eftersaa Lagner og Dyner for at undersøge, om der fandtes Spor af Blod, men nej, alt var hvidt og rent, jeg betragtede da Liget nøjere, da jeg var kommet lidt til mig selv efter dette uhyggelige Syn, og saa' da, at Liget var en Mands af Middelalder med sort Haar og kroget Næse, men intetsteds saa' jeg Spor af Vold. Jeg formaaede ikke at tage nogen Beslutning, og satte mig paa en Stol for at overveje, hvad her var at gøre, da jeg pludselig syntes at høre Stemmer.

Skal jeg raabe om Hjælp eller give mig tilkende? — Nej, nej, det tør jeg ikke, kommer disse Stemmer fra Røvere eller Banditter er det jo ude med mig. Hvad formaar én imod saamange? Det blev et Øje-

blik stille; saa begyndte der en Mumlen igen, jeg lyttede og lyttede, men Ordene kunde jeg ikke opfange!

Lyden kom fra et Sideværelse, gennem en fin Revne i Døren kunde jeg skimte et svagt Lys; men Personerne var det mig umuligt at opdage. Jeg forsøgte at gaa ud af den Dør, gennem hvilken jeg var kommen ind, men den var lukket i Laas, og der var ingen Nøgle, jeg aabnede Vinduet, det eneste som fandtes i Værelset, men det var forsynet med Jernstænger, at komme bort var en Umulighed, jeg var fængslet!

Hvad har man i Sinde med mig, tænkte jeg ved mig selv, Vaaben havde jeg ikke, der var altsaa intet andet for mig at gøre end at underkaste mig min Skæbne, hvad den saa end maatte blive.

Natten gled imidlertid hen, og Ingen kom og forstyrrede mig. Den sagte, uforstaaelige Mumlen i Værelset ved Siden af vedblev indtil Dagen begyndte at gry.

Ved den første Straale af Dagslyset, som faldt hen over Bordet i Nærheden af Sengen, opdagede jeg en Nøgle; det var naturligvis Nøglen til Døren, jeg selv havde laaset, efter at Pigen var gaaet. Hurtigt fik jeg Døren op, ilede til Gesandten, fik ham og alle Folkene vækkede, og fortalte om den frygtelige Nat, jeg havde oplevet. Gesandten fik foranstaltet en Undersøgelse, og Resultatet af Undersøgelsen var dette:

Der var død en Jøde i Værtshuset for nogle Dage siden, og efter Jødernes Skik lader de deres Afdøde blive liggende i Sengen en vis Tid, inden de føres bort. Pigen havde imidlertid gemt den Døde nede i Halmen paa Bunden af Sengen, for at tjene den Louisdor, hun havde hørt mig tilbyde for en Seng, og den Mumlen fra Sideværelset stammede fra den Afdødes

Slægtninge, der hele Natten havde læst Bønner for den Afdødes Sjæl.

Jeg stod paa én Gang forbauset og beskæmmet over min Angst; — men ét er vist, den døde Jøde havde sat mig graa Haar i Hovedet paa en eneste Nat.

Sophus Neumann.

ABORREFANGST.

Min Ven Petersen ligger paa Landet i denne Tid. Det er lige noget der passer ham, den Dovendidrik. Men af og til kommer han et lille Smut ind til Byen, — der er nemlig ingen Kro i Nærheden af hans Sommeropholdssted.

Da han var herinde forleden Dag, benyttede jeg Lejligheden til at underkaste ham et lille Interview, angaaende hvorledes han fordrev Tiden.

Han forklarede noget svævende, at han havde forskellige Fornøjelser at vælge imellem, blandt andet sejlede han ud og fiskede Aborrer.

Det tror jeg nu ikke mere af, end jeg selv vil, for mig bekendt træffes Aborrer aldrig hjemme efter Klokken 8 om Morgenen, og det ved jeg, at der skal mindst et lille Jordskælv til at faa Petersen til at staa op før Kl. 10.

Men det gav mig i al Fald Anledning til at tænke lidt over denne besynderlige Tidsfordriv og opfriske gamle Minder fra den Gang, jeg selv drev denne ædle Sport, som jeg forresten troede, Menneskeheden var vokset fra siden den Gang, jeg selv var ung og dum.

Det første jeg har mod Fiskeri, er, at man skal

staa op før man endnu har faaet Tid at gaa i Seng, og det er forkasteligt alene i Henhold til det gamle Ord, »den, der sover, synder ikke«.

Men det er maske lettere at narre de smaa Fisk, inden de har naaet at faa gnedet Søvnen af Øjnene. Saa fordrer denne Sport desuden et umaadeligt stort Apparat, hvis den skal drives videnskabeligt.

Naturligvis k a n man nøjes med en Ende Sejlgarn med en kroget Knappenaal i, og det kan man binde fast til sin Spadserestok eller sin Blyant, og saa kan man sætte sig paa en Bro og prøve at fiske med dette enkle Apparat. Men det anses ikke for rigtigt fint.

Til en rigtig Fiskeekspedition skal man have en Baad, et Par Medestænger og en Ansjosdaase fuld af Regnorme. Hvorfor det absolut skal være en Ansjosdaase ved jeg ikke, men det er maaske for at gøre Ormene mere appetitlige. Det nytter ikke at stege Ormene i Smør eller Palmin, — Aborrerne bider ikke bedre for det.

Jeg ved heller ikke, hvorfor det absolut skal være Regnorm; man maatte jo nok kunde finde paa noget mere tiltalende. Det simpleste vilde næsten være at sætte en Tiøre paa Krogen, og saa lade Fiskene selv købe, hvad de helst vilde have; men det er der vist til Dato endnu ikke nogen, der har prøvet.

Endvidere behøver man en stor Pakke Smørrebrød og en halv Kasse Øl og nogle Snapse. Har man et Par halve Kyllinger, en Krukke Agurkesalat og lidt andet Pilleri med, er det ingen Skade til.

Saa ror man ud til Aborregrunden, men man maa være meget omhyggelig med at komme paa den rette Plads. Det kan ikke nytte, at man vil fiske Aborrer paa en Østersbanke.

Naar man har faaet Baaden sikkert forankret, har

man et forfærdeligt Besvær med at faa Ormene paa Krogen. Ormene vil nemlig som Regel ikke ret gerne lege med, og en virkelig Dyreven kloroformerer derfor Ormen først. Desværre eksisterer der ikke mange virkelige Dyrevenner.

Tilsidst faar man dog Ormen til at sidde; saa spytter man tre Gange paa den og fremmumler en Trylleformular, som jeg ikke kan huske i Øjeblikket.

Og saa kaster man hele Apparatet i Vandet; det vil sige, man holder selvfølgelig fast i den ene Ende af Stangen, og saa sætter man sig til at stirre paa den lille Prop, indtil det svider i Øjnene.

Der er vist ikke meget i denne syndige Verden, der bedre end Aborrefiskeri kan øve et Menneske i Taalmodighedens smukke Dyd. Naar man fisker, findes der ingen Maade, paa hvilken man kan give Udtryk for sin Harme eller Ærgrelse, — det skulde da lige til Nød være, at man turde tillade sig at rulle med Øjnene. Man maa ikke tale, det skræmmer Fiskene; man maa ikke bande ej heller fløjte. Man maa ikke heller stampe i Bunden af Baaden, derved kan man nemlig risikere, at man kommer til at aflægge en personlig, ufrivillig Visit ude hos Aborrerne.

Men nede paa Dybet kredser den durkdrevne Aborre omkring Ormen, som vrider sig i mange Bugter for at se saa bedaarende ud som mulig. Aborren er klogere end som saa, den napper Ormen forsigtig i den yderste Spids, haler den ganske forsigtig af Krogen og æder den i Fred og Ro.

Saa slikker den sig om Munden, blinker polisk med det ene Øje op til Fiskeren og siger lige saa stille:

»Vær saa god! Næste Ret!«

Naar Manden i Baaden saa har siddet og gloet paa den lille Prop i et Par Timer, og hvert tiende

Minut halet den op for at konstatere, at »nu har de Sataner ædt Ormen igen!« — saa begynder han at føle sig lidt tom indvendig. Saa lister man de halve Kyllinger, eller hvad man ellers har, frem og indtager en lille let Lunch med Øl og Snaps, hvilket kaster et forsonende Skær over det hele ellers saa vanvittige Foretagende.

Og saa tager man hjem. Det vil sige, først køber man et Knippe Fisk, der ikke maa være saa lille, at man beskyldes for at have spildt sin Tid, og paa den anden Side heller ikke saa stort, at det vækker Mistanke.

For at faa Fisk ved Hjælp af et Medetøj, maa man kunne trylle og hekse, og det er der som bekendt ikke mange der kan.

Bleistift.

MAN SKAL ALDRIG —.

Forleden fik jeg en ny Foraarsfrakke. Den var meget smuk, meget kostbar og meget snæver. Den sidste Egenskab pinte mig en Del, men den fremhævede paa den anden Side min pyntelige Figur, sagde man, og dermed gav jeg mig trøstet tilfreds.

I Gaar Aftes kom jeg hjem ved Tolvtiden. Udenfor min Port i Havnegade laa der et Menneske paa Ryggen tværs over Rendestenen.

— Men, Herregud, Menneske — sagde jeg. Er De syg?

Han svarede ikke.

— Kom lad mig dog hjælpe Dem.

Han brummede noget.

— Vil De ha', jeg skal hente en Vogn til Dem?

Han knurrede som en Hund.

Jeg havde nu faaet ham paa Benene. Han var kendelig beskænket.

— Tror De ikke, De kan gaa hjem?

Han skar Tænder og tog et fast Greb i mine nye Frakkeopslag.

— Nej, Holdt — sagde jeg — vil De være ordentlig!

Nu hylede han som en gal Mand og begyndte at banke løs paa mig efter alle Kunstens Regler.

Jeg har af Naturen ret gode Kræfter; men Frakken var altsaa ny, og snæver, saa Situationen var ikke morsom.

Der var ingen Hjælp at øjne i Nærheden.

Jeg sprang rask ind paa ham og fik ham med en Del Besvær trængt over paa den anden Side af Gaden. Her gjorde jeg saa brat omkring, fo'r tilbage til Porten og begyndte nervøst at lede om Nøglehullet. Men den anden var lige saa hurtig. Hver Gang, det var paa Nippet at lykkes for mig, slog han sine malpropre Næver i min Nakke. Og det samme Spil begyndte forfra.

Sveden haglede af mig. Min nye Frakkekrave laa i Rendestenen ved Siden af Slips og diverse Vesteknapper. Jeg var vred, nervøs og forbanket og kæmpede nu kun for at komme af Frakken.

Men da optraadte der en ny Mand paa Arenaen. Det var for Resten min Nabo, som er Ligkistesnedker, og med hvem jeg bestandig har levet i god Forstaaelse. Han var naturligvis straks klar til at blande sig i Sagen. Med bred og værdig Indignation henvendte han sig til mig:

— De maa jo skamme Dem noget, hvor kan det falde Dem ind at staa og slaa paa en beskænket Mand?

— Hvad siger De?

— Jeg siger, at De burde hellere hjælpe ham af Sted.

— Ja, jeg skulde bare kunne faa denne fordømte Frakke af, saa kan De tro, jeg skulde hjælpe baade ham og Dem af Sted.

— Hvad siger De?

— Jeg siger, saa skulde De faa Dem en Omgang med!

— Hvor bor De, min Ven? — Det var den fulde, han henvendte sig til.

Men næppe var disse venlige Ord faldet, før bemeldte langede til Ligkistesnedkeren, saa Hat og Ravrør og det hele trillede langt hen ad Gaden.

Øjeblikkelig fik jeg Portnøglen frem og lukkede mig ind.

Da jeg kiggede ud, laa begge og sloges i Rendestenen. Ligkistesnedkeren var Gud ske Lov underst. Og han brølede om Hjælp.

Men jeg lukkede min Port og grinede ondskabsfuldt.

Man skal aldrig .....

Holger Rasmussen.

SKINSYGE.

»Jeg ka' nu ikke forstaa, a' noget Menneske paa Guds grønne Jord gider ligge og rode me' Sogneraadsvrøvl og Kommunalskidt! Man sku' da synes a' i vores forrykte Tider, da ku' man ha' nok i sine egne Viderværdigheder, uden a' man sku' behøve og blande sig i andre Menneskers Anliggender ogsaa.

Men de' er bare denne her forfærdelige Ærgerrighed, den ka' mavelig gøre et ellers fornuftigt Menneske helt skruptosset, og naar en skikkelig Bondemand han faar sat sig i Skallen, a' han vil ind i Sogneraadet, saa er der ingen Djævel, der ka' faa ham fra'et, sel' om man gør ham begrivelig, a' de' bli'er ikke andet end Skarnsmennesker og Tossestreger han faar me' og gøre.

Der er næsten ikke no'et, der er værre end og bli'e bidt af saatten en Sogneraadsdidelerium.

Se der var nu f. Eks. Mads Larsen i Skuderløse; han var saa ærgerrig, saa ærgerrig, saa der var ingen Ende paa'et; han ku' ilgefrem ikke sove for'et om Natten. Og saa te' sidst saa fislede og tislede han saalænge for alle vi andre Bønder, saa han naaede og blive valgt te' Sogneraadsformand.

Ja, nu maa I undskylde mig, nu griner jeg lidt for mig sel', inden jeg fortæller videre, — de' gør jeg altid, naar jeg tænker paa Mads Larsen.

Se lige etter, a' han var bleven Sogneraadsformand, saa blev han gift me' en Gaardmandsdatter fra Nabosognet. Hva' han har set ve' hinder a' kønt, de' maa Guderne vide, for hun ejede ikke stort andet end et Klædeskab og en Kommode, og knap og nap hva' der ku' ligge i dem, men ikke Spor a' kongelig dansk Mønt.

Men hun ha'de novet andet, som slet ikke var saa behaveligt, — hun ha'de en ganske forskrækkelig Skinsyge, — Skalusi, — de kaller'et!

Hun var saa skinsyg og saa tosset, saa hun ku' ikke taale, a' Mads han snakkede bare to Ord me' novet andet Fruentimmer. Og de' var saamæn aldeles uberettiget, for Mads, han har saa sandt aldrig væ't nogen Fruentimmerkarl eller Skørtejæger, — de' ha'de han aldrig ha't Tid te' eller Tanke for, a' bare Ærgerrighed.

Men denne her Skalusi, den ha'de nu bidt sig fast i Kvinden, og Mads han fik et helt Helvede a' den Grund; — han turde aldrig gaa hverken te' Dansebal, eller hvor der var Kvindfolk te' Stede, og hjemme hos ham sel', der skiftede Pigerne lige hvert Øjeblik, bare fordi hun troede a' Mads han var ude etter dem.

Saa var'et a' Sogneraadet i Skuderløse og Sogneraadet i Vandløse — de' er jo Nabosogne, — de' kom op og skændes om en Pige, som ha'de faa't et Barn, som hun ikke ha'de no'en Fa'r te', og som sku' paa Sognet. Der var jo ingen a' Sognerødderne, der vilde ha' hende, de vilde hver for sig ha' pudset hende over paa den anden Kommune, og der blev jo vekslet mange

Skriverier om den sølle Tøs, og Mads han førte hele Korrespondancen for Skuderløse Kommune.

Men de' snakkede han ikke om for Konen, for man ska' ikke snakke me' Kvindfolk om Kommunalanliggender.

Saa en skønne Da', saa var Mads gaaet te' et Møde henne paa Kroen, og li'som a' han er gaaet, saa svinger der et Køretøj ind a' Porten, og de' var li'e netop — om Forladelse — den omdesputerede Pi'e og hinderses Unge.

Sogneraadsformanden i Vandløse, han ha'de udenvidere la'et sin Karl køre a'sted me' hinder, og sku' aflevere hinder te' Mads og si'e a' værsgo' her var baade Pi'e og Barn i egen høje Person og nu kunde Mads forsørre hinde for de' te'kom ham og ikke no'en i no'et andet Sogn.

Og sikken et Hus der ble', da Madammen hun tog mod den Besked paa Madses Vegne.

Hun li'efrem hylede a' Galskav.

»Naa, saa han holder Udenomskærester og Udenomsbørn!« vrælede hun. »Ja, tænkte jeg'et ikke nok. Men værsgo',« sa'e hun te' Pigen, »nu ka' Du flytte ind paa Gaarden og bo hos din ????, — jeg er fæ'rig — ikke en Time længere vil jeg bo under Tag me' saatten en.« — Og saa kom der en hel Bunke Skældsord a' den Slags, som kun en gal Kælling ka' hitte paa.

Og om ikke hun var saa tosset, saa hun min Sæl og Salighed kommanderede Karlen te' øjeblikkelig og flytte hendes Klædeskav og Kommode ud paa en Vogn, og en lille hal' Time etter, saa kørte hun tudbrølende ud a' Gaarden, a'sted te' sit Fædrenehjem, mens a' den fremmede Kvinde me' Barnet sad inde i Stuen og ventede paa Mads.

De' var jo et underligt Ansigt, a' Hr. Sogneraadsformanden han satte op, da han kom hjem og fik dette her'sens Resoltat og vide; men da han ha'de samlet sig lidt, saa stak han i et Mavegrin, saa han var færig ve' og flækkes.

Men Daven etter kom Konen te'baves, — saa ha'de hun faaet Rede paa, hvordan de' hængte sammen — hun tudbrølede, men Brøleriet de' ha'de jo faaet en hel anden Kulør.

Hun tiggede og bad saa mindelig om Forladelse, og Mads, de' Fjols, han tog hende jo te' Naade igjen, — de' ha'de jeg s'gu ikke gjort i hanses Sted.

Men hun var jo bleven li'som lidt mere skikkelig fra den Dav, for hun var bleven te' Grin for hele Sovnet.

Men se den Slags Viderværdigheder, dem resekerer man li'egodt ikke, naar man la'r være me' og være Sognerod og stikke sin Næse i andres Sager.

— Skøndt i dette Te'fælde var de' ka'ske Profit for Mads!

Bleistift.

HR. SEKONDLØJTNANTEN.

Jeg havde været alene i Kupeen til Aarhus; her fik jeg Selskab af en ung Infanterisekondløjtnant. Hele hans unge Person straalede af Livslyst og Gemytlighed, og Toget havde næppe sat sig i Bevægelse, før vi var i ivrig Samtale.

»Ah,« siger Løjtnanten og strakte Benene, »det gør godt at kome lidt ud og rette sig!«

»Rette sig? Jeg synes, De som Militær, maa faa Lejlighed nok til at rette Dem!«

»Aa jo! Men ikke naar man studerer militært Fængselsvæsen!«

Han smilede underfundigt.

»Hvorledes, — militært Fængselsvæsen?« gentog jeg.

»Ja, netop! Naa, jeg kan samænd lige saa gerne sige det rent ud; jeg har siddet i Brummen i 14 Dage og er først nu sluppen ud!«

Og saa lo han af fuld Hals, en rigtig hjertelig Latter, der tvang mig til at le med.

»Uh, ha, hvilken græsselig Forbrydelse havde De da begaaet?«

»Ak,« svarede han og paatog sig en komisk alvorlig Mine. »Spiritus ødelægger mangt et Hjem!

Naa, for Resten,« tilføjede han leende, »De kan gerne faa hele Historien, hvis De bryder Dem om den; den er ganske gemytlig, og jeg laver saamænd ingen Røverkule af mit Hjerte. Og, hvad saa, man er da kun Løjtnant en Gang i Livet; og lidt Gemytlighed skal man jo have. Naar man har smøget Uniformen af og kommer hjem til det lille betrængte Landbrug igen, saa bliver man nok adstadig. Og véd De hvad, de glade Minder, de kan være rare nok at have, en Gang imellem, naar der kommer et fremmed Menneske. — Ikke sandt? Naa, nu skal De faa Historien!

Ser De, det var for en Maanedstid siden, at vi havde en stor Skyttefest nede ved Fredericia, og der var stort Balfaldera ude i Skoven. Jeg og et Par Kammerater, vi var der ude — civile naturligvis — saa rører man sig jo altid lidt friere, og Pokker véd, hvordan det i Grunden gik til, men vi kom i mange forskellige Selskaber og fik en rædsom Bunke at drikke, og da Klokken var blevet en tre, fire Stykker, var Kalorius her blevet meget bedøvet! Naa, jeg var da heldigvis, — eller maaske uheldigvis, — ikke mere tosset, end at jeg kunde huske, at jeg skulde føre Kompagniet til Skydning Klokken 5½, og jeg sjokker jo derfor ind til Byen, saa godt jeg kunde.

Nu har jeg den forbistrede Egenskab, at jeg ikke kan taale at blive glad, jeg skal altid lave Tossestreger og vise Bjørnen frem. Det gik naturligvis ogsaa galt denne Gang. Kompagniet var allerede ved at stille, da jeg kom hjem til Kasernen, og jeg stejler op for at klæde mig om. Men, vil De saa tænke Dem, i Dillen glemmer jeg, at jeg er civil, jeg snupper bare Kasketten, spænder Sablen om mig, og værsaaartig! stiller nede i Gaarden i den Mundering. Det var jo en nydelig Redelighed! Stabssergenten kom straks hen og

snakkede for mig og mente, at jeg hellere maatte gaa op og tage mig en lille en paa Øjet, saa skulde han nok faa Premierløjtnanten til at føre Kompagniet ud. Jeg dunkede ham i Ryggen og kaldte ham en Hædersknap, og hvad jeg ellers kunde finde paa i en Fart; men jeg var fornuftig nok til at følge hans Raad, — saadan til Dels vel at mærke! Først vilde jeg bare stikke hele Mandskabet paa Næven og sige Farvel, men da jeg ikke fik Lov til det for Stabssergenten, tøflede jeg op paa mit Værelse igen.

Se, var jeg nu bare gaaet i Seng, saa var der ingen Ulykke sket; men saa fornuftig var det unge Menneske bare ikke. Jeg fik klædt mig om, fik Uniformen paa, og da jeg imidlertid havde faaet en tør Plet paa Tungen, tog jeg mig en Gammel Carlsberg, og det var meget dumt. Ovenpaa den følte jeg mig som Pokker til Karl og tradskede ud paa Skydepladsen. Der var Skydningen i fuld Gang og Kaptajnen imidlertid arriveret. Jeg stillede, prøvede paa at staa Ret og gøre stram Honnør.

»Løjtnant Petersen og jeg, melder sig til Tjeneste!« sagde jeg.

Ih Du milde, hvor Kaptajnen blev rasende! Jeg skal love for, det var ikke Skriftsteder han remsede op, — og han bad mig til Slut om øjeblikkelig at forføje mig hjem igen. Naa, naar jeg er i det Humør skal der ualmindelig meget til at dupere mig, saa jeg tog det hele med en Sindsro, der var en bedre Sag værdig. Jeg sagde »Adjøs«, og tradskede af igen. Paa Hjemvejen vilde imidlertid min onde Skæbne, at jeg skulde være saa uheldig at møde Obersten. Han kom ridende og vilde ud at overvære Skydeøvelserne. Jeg stillede mig op og forsøgte at gøre Honnør. Jeg har nok set nydelig ud, for Obersten holdt øjeblikkelig Hesten an

og betragtede mig meget kritisk. Det generede imidlertid ikke mig det ringeste; jeg grinede, nikkede og sagde ganske gemytligt:

»Obersten kan vist ganske rolig ride hjem igen; Kaptajnen er spiltosset i Dag, han har lige jaget mig hjem, og han jager s'gu ogsaa nok Obersten hjem!«

Om han blev arrig eller han grinede, det véd jeg ikke! Han gav bare et vældigt Fnys fra sig og satte afsted i Galop. Endelig kom jeg da hjem og i Seng, og sov til langt ud paa Eftermiddagen.

Men jeg skal love for, at jeg var ikke henrykt, da jeg vaagnede og kom i Tanker om den Ballon, jeg havde lavet. Uh ha! Det var en fæl Opvaagnen! Heldigvis havde jeg ikke nogen Konto paa den sorte Tavle i Forvejen og stod forholdsvis godt anskreven, saa jeg slap med 14 Dages Vagtarrest, det var meget naadigt, og nu er det overstaaet. Og hvad Herregud! Det er jo ingen Ulykke, vel?«

Vi lo begge.

»Men hvorledes kommer det sig, at De kommer fra Aarhus nu, naar De ligger i Garnison i Fredericia?« spurgte jeg.

»Jo, ser De, der var ingen Pladser hjemme i Vagten, hele Lejligheden var optaget, for vi er nemlig gennemgaaende levende Mennesker i Fredericia; men i Aarhus Officersarrest var der en Celle ledig, og saa maatte jeg derop at sidde.«

»Det maa have været en kedelig Tid,« sagde jeg.

»Aah nej, det var saamænd slet ikke saa forfærdeligt. Ser De, naar der sidder en Officer i Buret, skal en Officer af tilsvarende Grad kommandere Vagtholdet, og det var jo altid Sekondløjtnanter af samme Kronborghold som jeg, gamle, gode Kammerater, saa

man havde altid kendte Folk omkring sig, og forresten førte man et behageligt Driverliv.

Ja, der var forresten en Dag, at jeg var lige ved at blive gnaven. Jeg sad en Middag ved Bordet og skrev, saa gaar Døren op og der bliver stukket et civilt Hoved ind. Det kiggede lidt paa mig og forsvandt saa igen. Jeg undrede mig lidt, men tænkte ikke synderligt over det, før det samme gentog sig en Timestid efter med et andet civilt Hoved. Det kiggede ogsaa lidt og forsvandt, og senere hen paa Eftermiddagen kom der minsandten en tredje Civilist og bar sig ligesaadan ad. Saa blev jeg arrig. Jeg ringede paa Oppasseren, og han stillede straks.

»Sig til Vagtkommandøren, at han skal komme herop!« kommanderede jeg.

Han indfandt sig et Øjeblik efter. Det var en af mine bedste Venner fra Kronborg, den største Spillopmager paa hele Holdet.

»Hør,« sagde jeg, »hvad Pokker skal det betyde? Nu har her tre Gange været Civilister og gloet ind paa mig.«

»Aah, ikke andet,« sagde Bæstet; »det skal Du ikke bryde dig om; det er bare nogle af mine gode Venner her fra Byen, der sidder og holder mig ved Selskab, og saa maa de give en Omgang Øl for at faa Lov at se Fangen!«

Saa grinte han og stak af det Asen.«

Toget holdt ved Skanderborg. Jeg skulde skifte og maatte tage Afsked med min gemytlige Rejsefælle.

»Det var en Skam, nu var vi saa godt i Gang. Jeg kunde godt have fortalt Dem noget endnu!« raabte han til Afsked, da Toget satte sig i Bevægelse.

Bleistift.

HANSENS BILLARD.

Hansen har kun en Fejl, — han kan ikke spille Billard.

Men det er nu ikke det værste, — nej, det værste er, at han gør det alligevel.

Han kan ikke taale at se et grønt Klæde, før han straks skal have et Parti.

Hans Kone er ulykkelig. Thi Hansen taber altid, og saa vil han stadig have Revanche, og Resultatet er, at han aldrig kommer hjem, før Billardstuen lukker, — — og saa har han jo altid været nødt til at drikke en Whisky eller fem, og det koster jo ogsaa Penge, og saa bliver Hansen fuld, og saa kan han ikke bestille noget den næste Dag, og det er en rædsom Redelighed.

Men en skønne Dag kom Lykken ind ad Døren til Hansens i Form af en Varelotterigevinst paa 500 Kroner.

Hansen og hans Kone havde i samme Øjeblik en og samme Tanke, et og samme Ønske: — et Billard af dansk Tilvirkning til 500 Kroner vilde lige akkurat kunne staa i den store Stue til Gaden, naar de solgte Panelsofaen og det store Mahognibord.

Ganske vist var det jo et lidt stort Møbel at have

i en tre Værelses Lejlighed, men tænk, hvor mange Penge, Hansen vilde spare ved at have sit eget Billard.

Han vilde sikkert kunne tjene saa meget, at de kunde flytte hen i en fire Værelsers Lejlighed.

For det første var der jo Billardpengene, 80 Øre i Timen. Det var ikke nogen lille Post. Hvis man nu regnede, at Hansen spillede gennemsnitlig fem Timer om Dagen, — »for det gør Du da virkelig, Hansen, — ikke sandt, Hansen?«, sagde Konen —, saa kostede Billardspillet paa Restauration ham fire Kroner om Dagen; thi det var altid Hansen, der tabte Billardpengene.

Men det slap han aldeles ikke med, — dertil kom saa Drikkepenge til Markøren og Drikkevarer, som Hansen ogsaa tabte, og det blev da vel nok en to, tre Kroner om Dagen.

Konen blev helt forfærdet over det Regnestykke, hun selv stillede op, — — — paa den Maade brugte Hansen jo halvtredietusinde Kroner om Aaret alene til Billardspil, og de havde kun en Indtægt af et Par Tusinde Kroner.

Jo, det var paa højeste Tid, at de selv fik et Billard.

Og Hansen fik altsaa Billardet.

Det var en Festdag, da dette Billard flyttede ind hos Hansens.

»Skal de nu have Beværtning paa tredie Sal?« sagde Fruen paa første Sal til Fruen paa anden Sal.

Men Fru Hansen kroede sig. — — —

»De skal se, det er nok et af dem, man kan bruge til Spisebord!« sagde Fruen over Gaarden.

»Eller ogsaa er det til at sove paa!« sagde Fruen paa fjerde Sal.

»Saadan noget Rak, de skulde hellere betale deres Husleje!« sagde Fruen paa Kvisten; thi hun var Viceværtinde.

Men Fru Hansen lod den Dag Entrédøren staa aaben, saa at hvem, der vilde, kunde se, at det var et rigtigt Billard, der var bleven stillet op midt i Dagligstuen.

»Tillykke!« sagde Herren fra første Sal og stak Hovedet indenfor Døren, »jeg hører, at De har faaet Billard. Det var da morsomt! Det maa man sige, det er Folk, der kan. Tillader De, jeg prøver?«

»Ja,« sagde Hansen, »skal vi have en Pot?«

»Jo, men skal vi saa ikke tage Petersen med fra fjerde Sal og Nielsen fra Bagbygningen, det er saadan et Par gemytlige Mennesker?«

»Jo!« sagde Hansen, »lad os det! Aa, Marie, vil Du ikke hente en Flaske Whisky og lad mig se, en fire, fem Siphoner. Og det er vist ogsaa bedst, Du tager et Par Pilsnere med, — — og nogle Cigarer!«

De to gemytlige Herrer blev hentede og tog Billardet i Øjesyn med Kendermine.

»Det er vel i Water?« sagde Hr. Nielsen.

»Nej, det er i Nøddetræ!« sagde Hansen.

»Jeg, mener om det staar lige. Er det rettet af med Waterpas?«

»Jah,« sagde Hansen, »det er, som det skal være!«

»De er vel en lidenskabelig Billardspiller, siden De anskaffer Dem Deres eget Billard?« spurgte Hr. Petersen.

»Ja, det er jeg!« sagde Hansen med Stolthed og Selvfølelse.

»Saa er De vel morderlig durkdreven? Spiller De godt?«

»Naa, jah —«

»Saa skal man naturligvis tage sig ivare for at spille med Dem. Giver De forud?«

Nej, det vilde Hansen dog ikke indlade sig paa.

Men Spillet kom altsaa i Stand. Hr. Nielsen havde foreslaaet en Pot med 2 Øre Pointet.

Hansen var ikke vant til at spille om Penge, men to Øre Pointet, det kunde da ikke blive saa farligt.

I Løbet af en Time havde han tabt 7 Kroner og 56 Øre.

»Jeg sidder forfærdelig i Uheld, lige i Øjeblikket!« sagde Hansen, »jeg kender jo ikke rigtig Billardet endnu!«

»Næh,« sagde de andre trøstende og strøg Pengene, »naar man sidder i Uheld, saa kan man blive ved at sidde i Uheld. Skal vi ikke hellere spille en Krone Spillet?«

»Joh,« sagde Hansen — og tabte fire Kroner.

Næh, saa vilde han alligevel hellere spille 2 Øre Pointet.

En halv Time efter maatte han ud i Tallerkenrækken og laane Mælkepengene.

Og da den sidste Skilling var gaaet, sagde han:

»Jeg har forresten lidt Gigt i højre Arm. Jeg tror, jeg vil holde op et Øjeblik!«

»Det gør ikke noget,« sagde de andre, »saa spiller vi videre!«

Da Klokken var tolv om Aftenen spillede de endnu.

Hansen og hans Kone stod som tavse Tilskuere i et Hjørne, ombølget af Tobaksrøg og omgivet af tomme Flasker.

Da Klokken var to, kom Herren fra 2den Sal, som ikke var inviteret, op og spurgte, hvad Fanden dette her skulde betyde, — om de havde lavet Keglebane og Beværtning her?

Han skulde nok vise dem noget andet, og hvis de ikke straks holdt op, skulde han hente Værten!

Klokken tre gik Selskabet.

Men forinden havde de bestemt, at de fremtidig vilde holde Klubaften hver Tirsdag og Torsdag og spille Billard hos Hansen.

Hansen var jo nu en Gang en lidenskabelig Billardspiller og intet vilde være ham kærere end at faa en saadan regelmæssig Billardaften to Gange om Ugen, men tilskyndet af Konen fik han dog gennemført, at der ikke skulde spilles om Penge.

Og den gemytlige Hr. Nielsen var da straks parat med et fornuftigt Forslag om, at man for dog at spille om Noget skulde spille 25 Øre Partiet, og disse 25 Øre skulde da puttes i en Gris og gaa til en Skovtur med Damer, — og naar Grisen blev slagtet skulde den, som havde tabt det fleste Antal Spil i Sæsonens Løb, erlægge Resten af det til Skovturen nødvendige Beløb.

Hansen tog glædestraalende imod dette fornuftige Forslag og gik straks i Gang med at trænere.

Resultatet af hans kraftige Anstrængelser var i de første fjorten Dage, at han knækkede to Queu'er pløjede en Queu gennem Billardklædet og sprængte en Bal gennem Vinduet ned paa Gaden, hvor den gik i Stykker.

Det var foreløbig:

2 nye Queuer	9 Kr.
Et nyt Billardklæde	70 -
En Rude	3 -
En ny Elfenbensbal	25 -
	107 Kr.

Dertil kom som fast Traktement to Gange om Ugen:

1 Fl. Whisky.....	2 Kr.
5 Siphoner	1 -
20 Cigarer	2 -
	5 Kr.

Sammen med et Par Stykker Smørrebrød og en Pilsner blev det til en 50—60 Kroner om Maaneden, foruden Glas, Skilderier og Nipsgenstande, der gik med i Løbet.

Endelig var det naturligvis stadig Hansen, der tabte 25 Ørene.

Hvormange han egentlig havde tabt, blev aldrig opklaret.

Thi da Grisen skuldè slagtes, viste det sig, at Fru Hansen fra Tid til anden havde rystet 25 Ørene ud af Grisen, naar der kom en ubetalt Skomagerregning, eller naar Slagteren skulde have Penge.

Der var imidlertid ikke noget at tage fejl af, — det var Hansen, der havde tabt de fleste, de allerfleste Partier, og det blev ham, der maatte betale Skovturen — for otte Personer.

Den blev ikke billig. Hansen maatte optage et større Laan, og Sølvtøjet gik paa Assistenshuset.

Fru Hansen begyndte atter at stille sine bedrøvelige Regnestykker op, og Resultatet blev, at man nu hveranden Dag kan læse følgende Annonce i Bladene:

Et saa godt som nyt Billard,
kun lidt brugt, med alt Tilbehør, staar paa Grund af indtrufne Omstændigheder billigt til Salg. Billet mrkt. »Haab« bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

Axel Breidahl.

DIGTEREN OG KOMTESSERNE TIL HINDSGAVL.

Den gamle, rare Digter var nogle Somre Gæst paa Herregaarden Hindsgavl, hvis Ejer, jeg husker ikke mere, hvad han hed, var en ivrig Beundrer og særdeles god Ven af vor gamle Digter.

Digteren blev naturligvis behandlet som Blommen i et Æg. Han havde en hel Suite Værelser til sin Raadighed og en Tjener, der altid blev skældt ud, fordi han aldrig kunde krølle Digterens Haar fint nok, i hvilken Anledning det ofte kneb med at komme tidsnok til Frokosten.....

Naa — Digteren befandt sig imidlertid herligt paa det skønne Hindsgavl. Han digted', drømte og sværmed' og Sommerens Lykke syntes uden Ende.

Men ak, hvorlænge var Adam i Paradiset.

Rundt om i Verden begyndte de store Klosterskoler at lukke for at holde Sommerferie, og det var netop denne aarlig tilbagevendende Bevægelse, der direkte skulde give Stødet til Digterens grandiose Fald.

To smaa henrivende Komtesser til Hindsgavl kom i Slutningen af Juli Maaned hjem fra Pensionatet i Schweitz. De blev modtaget med Flagallé og Frydeskrig af Godsets Folk, med faderlige Pande-Kys af

Baronen og endelig af Digteren med et kejtet Buk og en Række jonglerende Bevægelser ned ad sin blomstrede Vest, hvor han omsider opfangede noget, der hurtigt forsvandt i en Baglomme. Han aabnede ikke Munden, sagde ikke et Muk; han bukkede og bukkede i det ustandselige.

Naturligvis havde Verdensberømtheden debuteret med at tabe sine forlorne Tænder.....

Naa, dette var altsaa Begyndelsen, og den var jo ret lovende.

Saa kom Fortsættelsen.

Adam havde faaet hele to Evaer at slaas med. Slangen var fuldkommen overflødig. De to kunde godt alene. Naturligvis skal det villigt indrømmes, at Digteren var et indbydende Objekt for saadan et Par Bachfische paa henholdsvis 15 og 16 Aar at køre i Ring med; han havde jo de latterligste Indfald og Vaner og intet undgik de To's aarvaagne Blikke. De havde jo ikke andet at bestille end passe paa.

Guerillafægtningen var forlængst begyndt.

En Dag havde den rare, gamle Digter saaledes — formodentlig i Distraktion og digteriske Fødselsveer — trasket om fra Morgen til Aften iført en meget fin blanket, brednæset Gedeskindsstøvle paa den ene Fod og en halvgammel, udtraadt, broderet Morgensko paa den anden.

Komtesserne fnisede, naar de saa ham, men ingen sagde noget før det ved Aftensbordet pludselig pladrede ud af den gamle Baron:

— Det er sandt, jeg kommer pludselig til at tænke paa: De har da vel aldrig faaet en daarlig Fod?

Digteren tabte forskrækket sin Gaffel, hvorpaa der sad et stort Stykke Aal i Gelé, og dukkede Hovedet

ned under Bordet. Lidt efter dukkede han op igen, samtidig med at Komtesserne dukkede ned, de har formodentlig haft deres Grunde, og saa sagde Digteren:

— Jo, desværre, det er den sædvanlige Frost, jeg faar en Gang om Aaret i den venstre Hæl.

Nu var det ulykkeligvis den højre Fod, Morgenskoen var anbragt paa; men det var der ingen der i Øjeblikket bemærkede.

— F r o s t ! — Baronen slog Hænderne sammen — nej, hør, véd De nu hvad, F r o s t, midt om S o m m e r e n! Det er saagu' noget Nyt!

— Ja, ikke sandt, Hr. Baron, er det ikke underligt — svarede Digteren, der nu blev helt rask paa det igen — al Ting kommer for tidligt hos m i g. Tænk, jeg begyndte allerede at faa mine Børnesygdomme, da jeg kun var tre Dage gammel.

— Det var som Pokker — sagde Baronen — ja, ja, Genierne skal man aldrig gaa i Rette med; de er altid forud for os andre.

Men næste Morgen var b e g g e Digterens Morgensko sporløst forsvundne. Han trissede stilfærdigt om og ledte efter dem hele Formiddagen — men alt forgæves. Der var ikke Spor af Morgensko.

Det var da som Pokker.

Saa maatte der jo spændes for og sendes Bud til Byen med Papirsmaal efter et Par nye.

Uheldigvis skulde den ene af de velsignede Evadøtre ogsaa til Byen den Dag efter Broderegarn, og Følgen blev, at Digteren fik et Par Sko, der hver for sig var to Tommer for korte.

Den store Digter, der jo var et umaadelig forfængeligt Barn, sagde ingen Ting, men han svor en frygtelig Hævn.

Hævn! Ja, det klang jo umaadelig dejligt; men hvordan Pokker egentlig faa fat i saadan et Par smaa Hexe? Det var lettere sagt end gjort.

Naar Digteren nu kom i Seng, saa vilde han lægge sig til at spekulere over det.

Han slukkede den Aften som alle andre Aftner omhyggelig Lyset, inden han afførte sig sine sidste Klæder og tog Natdragten paa.

Saa stod han op i Sengen, tog de dejlige, tykke Edderdunstæpper op om sig og lod sig velbehageligt dumpe tilbage i Dynerne.

— A—v! Aa—h!

Digteren brølede som en Besat og røg som en Raket ud af Sengen.

Nej, for Alverdens standhaftige Tinsoldater, hvad var dog dette her?

Han havde sat sig lige ned i en stor Kardætch-Børste af den Slags, man bruger til at strigle Heste med.

Nej, det var dog f o r galt, nu skulde der tages Hævn og det eftertrykkeligt. De forbistrede Komtesser. Nu kunde de jo bare vente. Nej, sikke nogle infame ..... var det saadan noget de lærte dernede i Schweitz. Digteren gned sig bagtil. Han tog Vandkanden paa Servanten og begyndte at skænke op i Fadet for at bade sig lidt.

P l u d s e l i g : Et Rabalder som om hele Loftet var faldet ned. Digteren havde i Rædsel tabt baade Vandfad og Kande. Thi se, først i Vandet og nu paa den pæne, lyse Forligger for hans Seng. svømmede og hoppede et Utal af smaa, graa, grønne og sorte Frøer nok saa lystigt omkring.

Og Digteren sprang med af lutter Forskrækkelse. Han lignede selv en langbenet Frø, som han evolerede

rundt i dette livlige Akvarium. Han turde ikke selv tage paa de smaa slimede Tingester, og traadte han paa dem, var han ved at besvime. Der var ikke andet for end at kime paa Tjeneren.

Han kom. Digteren stod rystende som et Espeløv henne i Kakkelovnskrogen.

Frøer, Frøer, Frøer! — var det eneste han kunde faa stammet frem.

— Frøer! Frøer! Frøer! — gentog Ole og saa sig forvildet om, — det lød omtrent som havde han raabt med Rejer. Hvor er de?

Digterens Knæ slog mod hinanden. Han krøb op paa Sofaen.

— Allevegne, Ole, Allevegne!

— Det var som Pokker! — sagde Ole, — men saa maa vi jo da se at faa Lyset tændt, for vi ka' jutte se og fange dem i Mørke.

Ole fik Lyset tændt.

— Ih Du Alfredsens Gud! — sagde han og slog Hænderne sammen, — ja, her er smænd nok a' dem. Lad vos faa Vinduet op, saa skal jeg snart gøre Kaal paa hele Familien.

Ole laa paa Knæene og skrabede Frøer sammen.

— Det er dog for galt! De render helt op i Ærmerne paa En. — Tag Tæppet om Dem, Hr. Digter, mens jeg faar besørget alt dette her Vrøvl paa Porten! Jeg kan s'gutte forstaa, at De ikke en Dag vender Enden i Vejret paa de her to halvkulrede »Komtøser« og giver dem, hvad de har godt af. Sikke jeg sku' »kratte« dem, hvis jeg var i Deres Sted. Se, saa kryb nu kun i Karethen; nu er her Fred og ingen Fare.

Digteren krøb rystende i Seng, mens Ole lukkede Vinduet og tørrede Vandet op.

— Du kan tro, Ole, — sagde Digteren meget al-

vorligt, — dette her, det skal sandelig blive gengældt. De to unge Damer skal faa en ordentlig Tak for sidst.

— Hvordan skal det gaa for sig, — spurgte Ole meget interesseret.

— Ja, nu vil jeg sove paa det, — sagde Digteren, — og i Morgen, saa skal D u hjælpe mig med det.

— Ja, ja, Godnat da, Hr. Digter, saa gaar j e g med Potteskaarene; dem er der jo ingen, der har Brug for.

— God Nat, Ole! —

— — —

Næste Morgen tidlig drog Baronen i Ærinde til Hovedstaden.

Den gamle Digter viste sig, til stor Skuffelse for Komtesserne, hverken ved Frokost- eller Middagsbordet. Han var utilpas og ønskede sin Mad bragt op paa sit Værelse.

Det blev en ret trist Dag for de to Spillopmagere.

Ikke havde de Digteren selv at fnise af, og ikke kunde de komme ind paa hans Værelse og arrangere nye Skarnstreger.

De kedede sig.

Men det gjorde Digteren ikke. Han havde umaadelig travlt. Han var paa Systue og Malerværksted det meste af Dagen.

Ole havde, Gud maa vide hvorledes, skaffet ham et kæmpestort, hvidt Lagen, og dette Lagen blev arrangeret paa følgende Maade. To store, udstoppede, kulsorte Horn blev syet fast omtrent midt paa det, et Par væmmelige ildglødende Øjne blev malede med Anilin. Næsen var bare et lille, uhyggeligt Hul, mens Munden derimod gabede op med en lang Række sorte, knortede Tænder.

Naar Digteren nu tog dette rædselsindgydende

Skaberak over Hovedet, og Ole saa bandt ham et blodrødt Tørklæde om Halsen for at holde sammen paa Spøgelset, ja, saa var der jo i Tusmørket, som nu stod paa, Rum for en rystende Fantasi med Blod og uskyldig Henrettelse og alt saadan noget.

Digteren agerede og holdt Generalprøve for Ole, der til en Begyndelse stod rædselsslagen i en Krog og lod sig viljeløst gennemryste af alle de mærkværdige Spring og Attituder, Digteren foretog sig. Men tilsidst grinede han jo alligevel og slog sig paa Laarene.

— Nej, jøsses ko's, dog, sikken en Komiantspiller, der ku' være bleven af Digteren!

— Det skulde jeg jo oprindelig ogsaa have været, Ole, — sagde Digteren højtideligt; men saa var det jo, at jeg blev Digter.

— Naa, ja — men det ka' jo vel ogsaa være meget godt ..... skønt, Gud véd, om dette her nu alligevel ikke var bleven Nummer 1! —

— — —

Maanen skinnede dunkelgrøn ind i de to Komtessers fælles Soveværelse. I Skumringen saa's de to hvide, opredte Senge, som de urolige Smaa-Skygger fra det tynde Bladehang udenfor lydløst vimsede hen over.

Maanen begyndte af og til at gemme sig i Skyerne, der trak hen over den fjærne Granplantage. Klokken slog 10 paa Hindsgavl Hovedbygning. Det var Hævnens Time, der slog.

Døren gled lydløst op og ind listede sig Digteren iført Pels og Underbukser, og Ole, der bar Spøgelses-Dragten rullet sammen under den ene Arm.

— Nu skal vi til at rappe os lidt, Hr. Digter, — hviskede Ole, der jo nok kunde se, at han ikke var

helt fri for lidt af det »Komedianterne« kalder for Lampefeber, — lad vos nu faa Stadsen paa. Vi kan vente »Komtuljerne« hvert Øjeblik.

— Ja, lad os det, Ole, sagde Digteren, opfyldt af bange Anelser; men, jeg skal ikke nægte: Opgaven er vanskelig, og ..... og .....

— I n g e n t i n g for Dem, Hr. Digter. Jeg skulde bare have været lidt yngre, saa skulde De have set m i g ; men denne her klarer De m e g e t fint alene .... Saa, nu tager j e g Pelsen. Her er Dragten. Saadan. Og saa den røde Snor om Halsen. Vent lidt. Den kan slet ikke være bedre. Gu' Fadre bevare vos! De ryger lige paa Halen af bar Forskrækkelse! Saa, nu op i Komtesse Olgas Seng. Jeg dækker pænt til. Tæppet glat. Der er ikke en Kæft, der kan se, at her ligger nogne. Nu bare ganske stille, og ikke Spor af Spøgeri, før de skal til og gaa i Penalhuset. Farvel saalænge!

Ole havde aabnet Døren paa Klem.

— — Jeg ka' høre dem sludre nede i Stueetagen. Saa kommer de nok straks. Jeg løber op ad Trappen her og saa gaar jeg neden om og hjem til vos selv. Nu Ørene stive Hr. Digter. Farvel saalænge!

Døren lukkedes forsigtigt, og saa blev alting ganske tyst.

Digteren laa stille og svedte — — Angstens Sved. .... Naa — Angst og Angst! Han havde hørt noget om, at den Soldat, der blegnede først i Slaget var den tapreste. Og han blegnede, da vist i Grunden ikke. Han var snarere meget rød, syntes han — for det formeligt haglede jo af ham paa Grund af alt det, han var dækket til med.

Han var ogsaa bange for at komme til at nyse eller hoste eller saadan noget.

Bare de dog vilde komme ..... Bare de dog vilde komme!

Og saa lige med ét, saa stod de inde i Stuen begge to.

Og Sludderen gik. Naada! Sikken et Par smaa Skraller.

— Nej, hvor er her sjov i Aften med det Maanelys. Vi tænder ikke — vel?

— Nej, dette her er meget mere romantisk.

— Uh! Skal vi ikke vadske Fødder i Aften i rigtig iskoldt Vand.

— Jo, saa sidder vi ved Siden af hinanden her paa Sofaen. Det er Nymferne, der tvætter sig i Maaneskin.

Vandet pjaskede om Deres Fødder, og den meget undselige Digter, der laa stiv som en Tinsoldat henne i Frøken Olgas Seng, var en Besvimelse nær.

— Du kan tro, Olga, jeg skal aldrig lege med den tossede Hund, Forsteleven har dernede. Tænk jeg er bidt saadan i Dag — ja, ikke af Hunden — men af det som værre er. Se, jeg har store Vabler — se her — helt op over Knæet.

Pludselig fo'r de sammen. De syntes at høre en svag Grynten.

— Hvad var det? Hørte Du ikke noget?

— Jo, det var vel et Pindsvin nede i Haven.

— Aa, ja, det var det vel.

— Se, saa, nu tørrer jeg mig af, og saa skal jeg have min fine, nye Natkjole paa. Nu skal Du faa at se, naar jeg lader Blonderne falde helt ned over Brystet, hvor lækkert det ser ud.

Digteren var i sin Blufærdighed paa dette Tidspunkt mere død end levende. Det blev sort for hans

Øjne, det kogte i hans Hoved. Han var paa Fortvivlelsens Rand, og han øjnede ingen Redning.....

Da bøjede den ene af de unge Komtesser sig ned foran den ene Servante og trak forsigtig et lille unævnelig Møbel med Guldrand og blegrøde Roser frem paa Gulvet.

Digteren hørte Lyden — dette var for meget for hans Blufærdighed, og Situationen exploderede.

Det kom med en dump og uheldvarslende Røst dybt nedefra som var det en levende begravet, der pludselig fik Mæle:

— M i n e D a m e r ! M i n e D a m e r ! For Gud i Himlens Skyld hold inde! Mine Damer! Gaa ikke et Skridt videre! Jeg beder Dem, foretag Dem intet, foretag Dem absolut intet — af Betydning, for h e r.... f o r h e r l i g g e r j e g !

Tilvejrs røg Tæpperne og ud stormede Digteren med Horn i Panden, Dødninge-Tænder og Øjne som Ildsluer.

Han faldt over sine lange Ben ned ad Trapperne.

— Det blev skam en sørgelig Fjasko, Ole, sagde han, da han lidt efter nede paa sit Soveværelse blev afført Stadsen. Jeg tror skam alligevel, det var heldigt, jeg ikke blev Komediant; jeg havde næppe egnet mig til saadan noget.

— Nej, det kan jo nok være, — sagde Ole — men se, saadan et Par Pulverhexe som de her to, dem er der nu heller ingen Dævel, der kan hamle op med. Men forskrækkede blev de da.

— Ja, Gudskelov, forskrækkede blev de.

— Naa, Godnat, Ole!

— Godnat, Hr. Digter!

Holger Rasmussen.

INDHOLD.

	Side
Sophus Neumann: Saadan kan det gaa	5
Axel Breidahl: Et fornøjeligt Arrangement	9
Bleistift: Rivaler	18
— : Et godt Ben	23
— : Den mystiske Pakke	28
Holger Rasmussen: Min Ven Komponisten	30
Bleistift: Et strængt Tilfælde	34
— : En Spøgelsehistorie	36
Holger Rasmussen: Min Svoger Urtekræmmeren	41
Bleistift: Sabelslugerens Bryllup	46
Axel Breidahl: Lille Jensen	51
Sophus Neumann: Graa paa en Nat	68
Bleistift: Aborrefangst	72
Holger Rasmussen: Man skal aldrig —	76
Bleistift: Skinsyge	79
— : Hr. Sekondløjtnanten	83
Axel Breidahl: Hansens Billard	88
Holger Rasmussen: Digteren og Komtesserne til Hindsgavl	94